ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு.

இதற்கு ப்ரதிபதமும்,

ஸ்ரீ-உ-வே. பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

பின்புள்ளாரருளிச்செய்த அரும்பதமும்

இவை,

வித்வான் - ஸ்ரீபெரும்பூதூர

ஆசூரி - ராமாநுஜாசார்யரவர்களாலும்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீபாததூளியாகிய

கா - ராமஸ்வாமிநாயுடு அவர்களாலும்

பலப்ரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ-உ-வே-திருமலை-நல்லான்சக்ரவர்த்தி

க்ருஷ்ணமாசார்யரவர்கள்

திருவடிசம்பந்தியும்,

பரசமயகோளரியாகிய

ஸ்ரீமான்-முடிச்சூர்-அப்பாவுமுதலியாரவர்களால

ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்,

ராயப்பேட்டை:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரரை வாழ்த்துஞ்

சபையைச்சேர்ந்தவருமாகிய

ஸ்ரீ-ரா - ராமக்ருஷ்ணபிள்ளையவர்களால்,

சென்னை:

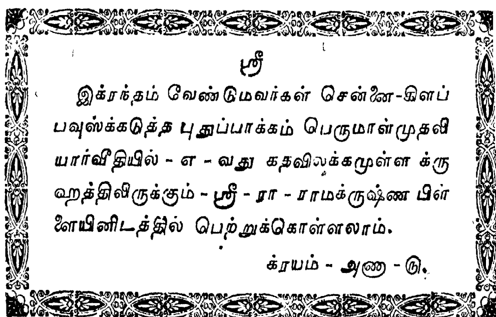
ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

முதற்பதிப்பு—௧000.

ஆழ்வார்திருவவதாரவருஷம்-௪௧௮௧-க்குச்சரியான

ப்ரமாதிவருஷம் - சித்திரைமீ

1879.

ஸ்ரீ

இக்ரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னை-கிளப்பவுஸ்க்கடுத்த புதுப்பாக்கம் பெருமாள்முதலியார்வீதியில் - எ - வது கதவிலக்கமுள்ள க்ருஹத்திலிருக்கும் - ஸ்ரீ - ரா - ராமக்ருஷ்ண பிள்ளையினிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

க்ரயம் - அணா - ௫.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.

ஸவ்யாக்யாநமுள

தனியன்கள்.

மூலம்.

அவிதிதவிஷயாந்தரச்சடாரேருபநிஷ
தாமுபகாநமாத்ரபோக: | அபிசகுணவசா
த்ததேகசேஷீ மதுரகவிர்ஹ்ருதயேமமாவிரஸ்து ||

అవిదితవిషయాన్తరశ్శఠారేరుపనిషదాముపగానమాత్రభోగః।
అపిచగుణవశాత్తదేకశేషీమధురకవిర్హృదయేమమావిరస్తు ॥

வ்யாக்யாநம்.

(அவிதிதவிஷயாந்தரஇத்யாதி) இதில் "வேறொன்றுமறியேன்" என்று - ஆழ்வாரையொழிந்தவிஷயங்களை அவிதிதங்களாயிருப்பாராய், "சடகோபா" என்னுந்திருநாமத்தையுடையரான நம்மாழ்வாருடைய உபநிஷத்ஸாரரூபமான திருவாய்மொழியின் கானமேபோகமாயிருக்குமவராய், அவ்வளவிலும் நில்லாதே அதுக்குமேலும் அவர்வாத்ஸல்யாதிகுணத்தாலுந்தோற்று, அவரையே "தம்மையடிமைகொள்ளுஞ்சேஷி" என்றறுதியிட்டிருக்கும் மதுரகவிகள், தந்நிஷ்டையுண்டாம்படி யென்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸுப்ரதிஷ்டிதராய்க் கடவரென்கிறது.

(அவிதிதவிஷயாந்தர:) ஆழ்வாரையொழிந்த விஷயங்களிலே வ்யுத்பத்தியன்றியேயிருக்கிறது. "சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லா," "மற்றொன்றினைக்

காணுவே," "ஹாவொநாநந்தமஹநதி" (ஷலைல்ஷநாநகுரீ
ஜகமவ) என்னக்கடவதிறே. இங்கு, விஷயாந்தரங்களாகி
றது - பாட்டுக்கேட்குமிடமான பரவிஷயம், கூப்பீடுகே
ட்குமிடமான வ்யூஹவிஷயம், குதித்தவிடமான விபவ
விஷயம், வளைத்தவிடமான அந்தர்யாமிவிஷயம், ஊட்டு
மிடமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம். எல்லாம்வகுத்த விடமா
ன ஆழ்வாரே யாகையாலே, மற்றொருவிஷயங்களையு மறி
யாதேயிருப்பர். "அன்னையாயத்தனாய்," "ஸர்வம்யதெ
வ" (ஸ்ர்வம்யகேவ) என்று - "ஸமஸ்தஸாம்ஸாரிகவி
ஷய ஸுகங்களும் சடகோபாசார்யர்" என்றறுதியிட்டு,
ததங்யங்களை யறியாதவரொன்றுமாம்; ஆழ்வார் "எல்லா
ங்கண்ணன்" என்றிருக்குமாபோலே. "கோயில்கொள்
தெய்வமெல்லாந்தொழ வைகுந்தங்கோயில்கொண்டகுட
க்கூத்தவம்மான்கோயில்கொண்டான்தனோடுமென்னெஞ்
சகம்" என்றும், "மொய்த்தேதிரை மோதுதண்பாற்க
டலுளான், பைத்தேசுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனை, வைத்தே
ன்மதியால்" என்கையாலே "அவனுங்கிடந்து மென்
னெஞ்சகலான்" என்றும், "உருப்பிணி நங்கையணிநெ
டுந்தோள் புணர்ந்தான்" என்றும், "எப்போதுமென்னெ
ஞ்சந்துதிப்ப வுள்ளேயிருக்கின்றபிரான்" என்றும், * கண்
கள் சிவந்தில் அப்படியே "ஒருவனடியேனுள்ளான்" என்
றும், "திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப், பொருப்
பேயுறைகின்றபிரானின்றுவந்,திருப்பேனென்றென்னெஞ்
சுநிறையப்புகுந்தான்" என்றும், "விண்மீதிருப்பாய்" எ
ன்கிறவைந்தும் "எனதாவியுள்மீதாடி" என்றும், தேவா
ர்கோலத்தொடு மாநனென்கிற தெய்வவுருவிலே இவர்
க்கெல்லா முண்டாகையாலே யவற்றையறியத் தேவையி
ல்லையிறே. பெரியவண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காளுரியரா
கையாலேயாயிற்று கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனென்
றதும். யத்வா, அவிதிதவிஷயாந்தரஸ்ஸடாரேஃ என்கை
யாலே - சடாரியைக்காட்டிலு மறியாமலிருப்பதான அந்
யவிஷயங்களை யுடையவரென்கிறது. அதாவது - ஆ
ழ்வார்கழிக்குமது, இனந்தெய்வத்தையாயிற்று; இவர்க
ழிக்குமது. கழிபெருந்தெய்வமாய், கருந்தெய்வமுமான

கண்ணனுன பெருந்தேவனையாயிற்று ; " கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனிலநண்ணி ?" என்று றிறே. " உன்னித்துமற்றொரு தெய்வந்தொழாள் " "ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே " " தேவுமற்றறியேன் " என்றாயிற்று இவர்கள்பேச்சிருப்பது. இப்படி ஆழ்வாரில் வ்பாவ்ருத்தராயிருக்கிற இவர், சடாரோருபநிஷதா முபகாநமாத்ர போகராகையாவது - நாட்டியல் வொழிந்து சடனையோட்டினசடகோபன் மொழிபட்டோடும் கவியமுதமான யாழினிசைவேதத்தின் பண்ணார்பாடலின் அநுபவரஸஜ்ஞராய், " பாவினின்னிசை பாடித்திரிவன், " " நாவினுல்நவிற் றின்பமெய்தினேன், மேவினேனவன் பொன்னடிமெய்ம்மையே " என்றிருக்கையென்றபடி. இத்தால் - " அவரோபாதியவர்ஸம்பந்தமுடையது முத்தேஶ்யம் " என்றாயிற்றிவர் விரும்புவது. அபிதிதவிஷயாந்தரஸ்ப்டாரோ: என்று - ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யஞ்சொல்லிற்று; அபிசகுணவஶாத் தேகசேஷீஎன்று- குணக்ருததாஸ்யமு முண்டென்கிறது. அபிச - கீழ்ச்சொன்னவளவன்றிக்கேபின்னையும். குணவஶாத் - தம்மையெழுதிக்கொள்ளுகையாலே தச்சேகசேஷீ யென்கிறது. குணவசாத் என்று - த்ருதியார்த்தே பஞ்சமியாய்க்கிடக்கிறது. " ஆதலிலன்னே யாயத்தனுயென்னை யாண்டிடுந்தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே " என்றும், " பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல்நன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் குயில்நின்றார்பொழில் சூழ்குருகூர்நம்பி " என்று மநுஸந்தித்த வாத்ஸல்யாதிகுண பூர்த்தியாலும் குணார்த்தாஸ்ய முபாகதராய் தச்சேகசேஷியாயிருப்பாராயிற்று. ஏவம்பூதரான (மதுரகவி:) " அண்ணிக்கு மமுதூறுமென்னுவுக்கே " என்னும்படியான வாங்மாதுர்யத்தை யுடையவர். (மமஹ்ருதயே)

ரஙவிநிஷ்ட்டையை யபேக்ஷிக்கிறவென்மநஸ்ஸிலே நிருந்துபட்டோலைகொண்டநிலையோடே. (ஆவிரஸ்து) ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவர், ஸந்நிதாநம்பண்ணக்கடவர். இத்தால் - அநுகூலரான ஆசார்யபரதந்த்ரர் ஆதரணீய மென்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்றாயிற்று........................(க)

க ண் ணி நு ண் சி று த் தா ம் பு.

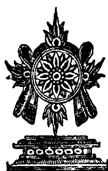
மூலம்.

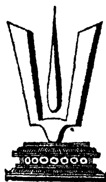
வேறொன்றுநானறியேன்வேதந்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர் - ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்துமதுரகவியாரெம்மை
யாள்வாரவரேயரண்.

வ்யாக்யானம்.

(வேறொன்றும்நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழிய தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், நமக்குஸ்வாமியும் ரக்ஷகருமவரே யென்கிறது.

“ வேறொன்றுநானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த, மாறன்சடகோபன் வண்குருகூரேறெங்கள்வாழ்வாம் ” என்னுமளவும் - மதுரகவிசொல்லை யநுகரித்துச்சொன்னபடி. மேல் - ஏவம்விதரானவர் நமக்குசேஷியும் சரண்யருமென்கிறது. “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றத்தை (வேறொன்றுநானறியேனென்றது) “ மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென் னெஞ்சுணிறுத்தினேன் ” என்றத்தை (வேதந்தமிழ்செய்தவென்றது) “ காரிமாறப்பிரான் ” “ சடகோபனென்னம்பி ” என்றத்தை (மாறன்சடகோபனென்றது) “ பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக் காளுரியனாயடியேன் பெற்றநன்மையே ” என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றது) “ எழுமையுமெம்பிரான்நின்று தன்புகழேத்த வருளினேன் ” என்றத்தை (ஏறெங்கள்வாழ்வாமென்றேத்துமென்றது) “ தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கன்பனாய்மதுரகவி ” என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரென்றது) “ என்னையாண்டிடுந்தன்மையான் ” என்றத்தை (எம்மையாள்வாரென்றது) அவரையாளுகிறவராழ்வார், நம்மையாளுகிறவரிவர். அவரேஅரண் - ரக்ஷை. “ சரண் ” என்றுபாடமானபோதும் - ரக்ஷையென்றேஅர்த்தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாமாழ்வாரேயானாப்போலே, நமக்குஎல்லாம் மதுரகவிகளென்கிறது. ....(உ)

மதுரகவியாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.

ப்ரவேஶம்.

“த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:” (త్రైగుణ్యవిష యావేదాః) என்கிறபடியே - ஐஶ்வர்யாதி ஸகலபுருஷார்த்தங்களையும் யதாதிகாரம் விதிக்கிற வேதமர்யாதையிலே நின்றார்கள் ருஷிகள். அதாகிறது - வேதோபப்ரும்ஹண முகத்தாலே, சேதநருடைய குணாநுகூலமாக ஐஶ்வர்யாதி க்ஷாத்ரபுருஷார்த்தங்களையும், பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தையுமுபதேசிக்கை; “ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்தாநாம்” (ప్రాజాపత్యంగృహస్థానాం) என்று தொடங்கி, “ப்ராஹ்மம் ஸந்ந்யாஸிநாம் ஸ்ம்ருதம்” (బ్రాహ్మంసన్న్యాసినాంస్మృతం) என்று - கேவலாஶ்ரமாநுஷ்டாநங்களை ஐஶ்வர்யவிசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாகவுபதேசித்து, “யோகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரிணாம்” (యోగినామమృతంస్థానంస్వాత్మసన్తోషకారిణాం) என்று - கைவல்யநிஷ்டருக்கு ஆத்மப்ராப்தியை யுபதேசித்து, “ஏகாந்திநஸ்ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயிநோ யோகிநோ ஹி யே । தேஷாம் தத்பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பஶ்யந்தி ஸூரய:”) ఏకాన్తినస్సదా |బ్రహ్మధ్యాయినోయోగినోహియే । తేషాంతత్పరమంస్థానంయద్వైపశ్య

ஸூர்ய:) என்று - நித்யஸத்வஸ்த்தர்க்கு பகவத்ப்ராப்தியை யுபதேசித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இந்தருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு வேறுபாடு சியுண்டு, எங்ஙனேயென்னில்; வேததாத்பர்யமாய் உத்தமபுருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்ட்டராய், பிறர்க்குமுபதேசிக்குமிடத்திலும் சாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளையும் த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்குமவர்களிறே. இவ்விலக்ஷண புருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்ட்டையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே வரப்புகுராநின்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இவர்க்கிவ்வேற்றம்வந்தபடி யெங்ஙனேயென்னில்; ஆழ்வார், "பொய்ந்நின்றஞானம்" தொடங்கி, "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்னுமளவும் செல்லவநுபவித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்குப் புருஷார்த்தகாஷ்ட்டையாக அபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப் பற்றுகிறார். "ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதரான அர்த்தமேஸாத்விகர்க்கு பரிக்ராஹ்யம்" என்னுமிடம் - மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீபீஷ்மர்பக்கலிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக்கேட்ட தர்மபுத்ரன், "இவர்தமக்குத்தேஸ்யமாக ஸ்வீகரித்தவர்த்தங்களே நமக்குத்தேஸ்யம்" என்றுநினைத்து, "கோ தர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:" (கோ தர்ம: ஸர்வதர்மாணாம் பவத: பரமோ மத:) என்றுகேட்க, "ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோऽதிகதமோ மத:" (ஏஷ மே ஸர்வதர்மாணாம் தர்மோऽதிகதமோ மத:) என்று - தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை யுபதேசித்தானிறே; த்ரிபுராதேவியாரை, "ப்ரமாணப்ராபல்யத்தாலேயோ? 'எம்பெருமானையாஸ்ரயணீயன்' என்றுநீங்கள்பற்றிற்று" என்ன, "அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் காடிச்சால்மூலையில் தேவதையை யாஸ்ரயித்தாராகில், அதுவேயெங்களுக்கு மாஸ்ரயணீயவஸ்துவாகக்கடவது" என்றாள்; அந்ந்யாயத்தாலே, ஆழ்வார்தமக்கும் தஞ்சமாகநினைத்திருக்கும் ததீய

சேஷத்வத்தையே யிவரும்தமக்குப் புருஷார்த்தமாக அத்யவஸிக்கிறார்.

இதுதான் ராமாயணபுருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பக்கலிலே அநுஷ்டாநசேஷமாகக் காணப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில்; “வேதஃப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாக்ஷாத்ராமாயணாத்மநா” (వేదః ప్రాచేతసాదాసీత్ సాక్షాద్రామాయణాత్మనా) என்கிறபடியே - வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்கள் நால்வரும் தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக அவதரிக்கையாலே, நால்வரும் நாலர்த்தத்தை யநுஷ்டித்துக்காட்டினார்கள் - “ கர்தா காரயிதா ச ஸ: ” (కర్తా కారయితా చ సః) என்கிறபடியே அநுஷ்டிப்பிக்கைக்காக, “ ஒருவன்சொல்லிற்றை யொருவன்செய்யக்கடவன் ” என்கிற முறைவேருக அழிந்துகிடக்கையாலே பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்யதர்மத்தை யநுஷ்டித்தார் பெருமாள்; “ பிதுர்வசநநிர்தேசாத் ” (పితుర్వచననిర్దేశాత్) “ அகஸ்த்யவசநாச்ச ” (అగస్త్యవచనాత్) “ஸுக்ரீவவசநாச்ச ” (సుగ్రీవవచనాత్) என்றிறே யிவரநுஷ்டாநம்; “ நிருபாதிகசேஷியைக்குறித்து சேஷபூதன் கிஞ்சித்கரித்தத்தானாகக்கடவன் ” என்கிற விசேஷதர்மத்தை யநுஷ்டித்தாரிளையபெருமாள்; “ குருஷ்வ மாமநுசரம் ” (కురుష్వ మామనుచరం) “ அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ” (అహం సర్వం కరిష్యామి) “ ஸப்ராதா: ” (సభ్రాతుః) இத்யாதி; “ ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி । ப்ரஜாநாமீஶ்வரம் வீரமெதிகாஸாக் ” (రాజ్యఞ్చాహఞ్చ రామస్య ధర్మం వక్తుమిహార్హసి। ప్రజానామీశ్వరం వీరం లోకనాథ్) என்கிறபடியே-நிர்ப்பந்தித்தடிமைசெய்கையன்றிக்கே, “ சேஷியுகந்தவடிமையே சேஷபூதனுக்குக்கர்த்தவ்யம் ” என்னுமிடத்தையநுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன்செல்லாமையைப்பாராதே, சேஷியுடையஹ்ருதயத்தைப்பார்த்து, “ க்ரோஶமாநோப்யஹம் ஸ்ருஷ்ட: ” (అకురోశమానోప్యహం సృష్టః) என்று-

ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. "ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயம்" (రాజ్యఞ్చ తవ రక్షేయం) "ரக்ஷ்ய ரோஷண பலேந" (ఠఠ క్షధర్మేణబలేన) என்கிறபடியே, உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகையன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்கு தாதர்த்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்மாலென்னை மீட்கவொண்ணாதுகாணும் "அஹம் வேலேவ ஸாகரம்" (అహం వేలేవ సాగరం) கடலுக்குக்கரை சேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் கரையையதிக்ரமிக்கமாட்டாதிறே கடல்; அப்படியே "நீர்பெரியீர்" என்று, உம்மாலென்னை மிஞ்சவொண்ணாதுகாணும். "ப்ரதிஜாநாமி" (ప్రతిజానామి) நானிப்படி ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணுகிறேன். "தே வீர" (తే వీర) ஒருகோழைமுன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிற்று, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினால் அத்தைத்தலைக்கட்டித்தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய வும்முடைய முன்னேயன்றோ. "மா பூவம்" (మా భూవం) இப்படிசெய்திலேனாகில், உம்முடைய ஸந்நிதியில் வர்த்திக்கப்பெறுதொழிகையுமன்றிக்கே, உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெறுதவனாகிறேன். "வீரலோகாந்" (వీరలోకాన్) உம்மைமுடிசூடி யநுபவிக்கப்பாரித்து, அதுபெறுதேபோன சக்ரவர்த்திபுக்க லோகம்புகுகிறேன், என்கிறபடியே நிர்ப்பந்தித்தடிமைசெய்கை யன்றியே, "சேஷியுகந்தவடிமை செய்யக்கடவன்" என்னுமிடத்தை யநுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன்செல்லாமையைப்பாராதே, சேஷியினுடைய ஆதரத்தைப்பார்த்து, "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:" (ఆరురోహ రథం హృష్టః) என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே; இப்படி இருக்கிற இவனையல்லதறியாதேயிருக்கையாலே, பகவச்சேஷத்வகாஷ்டையான ததீயசேஷத்வத்தையநுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்; "கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாऽநக: । சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:" (గచ్ఛతా మాతులకులం భరతేన తదానఘః। శత్రుఘ్నో నిత్యశత్రుఘ్నో నీతః ప్రీతిపురస్కృతః) "கச்ச

தா" (கச்சதா) என்கிற வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே-போகிறவிடத்தில் தனக்கொருப்ரயோஜநமுண்டாயாதல, இங்கே மாதாபிதாக்களைக்கேள்விகொள்ளுதல், பூர்வஜரான பெருமாளைக்கேள்விகொள்ளு மிவ்வளவுமின்றிக்கே, அவனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனுனென்கை. "மாதுலகுலம்" (மாதுலகுலம்) யுதாஜித்தழைத்ததவனையாகையாலே, போக்கிலுத்தேஶ்யதையுமவனுக்கு, இவனுக்கவனுத்தேஶ்யனுய்ப்போனுனென்கை. "பரதேந" (பரதேந) சக்ரவர்த்தியுந்துஞ்சி, பெருமாளும் ராஜ்யத்தைப்பொகட்டுப்போய், இளையபெருமாளும் தொடர்ந்து "அடிமைசெய்யவேணும்" என்றுபோய், சத்ருக்நாழ்வானும் "நின்னையல்லதறியேன்" என்றிருக்குமதசையிலும் ராஜ்யத்தைபரிக்கக்கடவனென்றுயிற்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் திருநாமம்சாத்திற்று; "பரதஇதிராஜ்யஸ்யபரணாத்" (பரதஇதிராஜ்யஸ்யபரணாத்) என்றுனிறே சதாநீகன். "ததா" (ததா) இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய்க்ஷத்ரபேதமுமுண்டானுல் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப்போகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹூர்த்தமாகப் போனுனென்கை. "கச்சதா" (கச்சதா) என்றதிலே-அர்த்தஸித்தமன்றே "ததா" (ததா) என்றதென்னென்னில்; அங்கு-மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு-அதுக்காஶ்ரயமான அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது; ஆகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை; சேஷத்வவிரோதியிறே யிரண்டும். "அநக:" (அநக:) அகமில்லாதது இவனுக்கேயிறே. அகமாவது-உத்தேஶ்யவிரோதியிறே; இவ்விஷயத்தில் அகமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோவென்னில்; பாபத்தில்புண்யம்நன்றுயிருக்க, மோக்ஷவிரோதியாகையாலேபுண்யமும், "ஸ்வர்க்காவரோத்வேஷிணீயபுண்யபாபம்" (ஸ்வர்க்காவரோத்வேஷிணீயபுண்யபாபம்) என்றுபாபசப்தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, பரதாநுவ்ருத்தியாகிற வுத்தேஶ்யவிரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் காஸ்தா

ழுமதுவும பாபமாயித்தனையிறே; "ராமெ ஜாடிமோகா ஹீ" (ராமோ ஜாமதக்யோ வா) என்று - ராமாநுவ்ருத்திக்கு மிடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே, பரதாநுவ்ருத்திக்கிடைச்சுவரென்னு மிடஞ்சொல்லவேண்டாவிறே. "ஸுதாஃ" (ஸுதாஃ) பிள்ளைகளுடைய ஸந்நிவேசங்களைப்பார்த்துத் திருநாமஞ்சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான், பெருமாளை; கண்டாரை அழகாலே துவக்க வல்லராகத் தோற்றுகையாலே - "ராமன்" என்றும், இளையபெருமாளுக்குக்கைங்கர்யமே நிருபகமாகத்தோற்றுகையாலே- "லக்ஷ்மணன்" என்றும் திருநாமஞ் சாத்தினுப்போலே, இவருடைய ஸந்நிவேசத்தைக்காணவே சத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கையாலே - "சத்ருக்நன்" என்கிற திருநாமஞ்சாத்தினான். "நிதாஸுதாஃ" (நிஹதஶத்ருஃ) பாஹ்யசத்ருக்களையன்றிக்கே, ஆந்தரசத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்த்ரியஜயத்தி னெல்லையெவ்வளவென்னில் - "ரூபௌதார்யகுணைஃ பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணுதொழிகை. அதாகிறது - பெருமாளைப் பற்றும்போதும், தன்னுகப்பாலேயாதல், அவருடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே யாதலன்றிக்கே, "தனக்குத்தேஶ்யனான இவனுகந்தவிஷயம்" என்றுபற்றுகை. "நீதஃ" (நீதஃ) ராஜாக்கள்பேரம்போது உடைவாள், மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொண்டுபோகப்போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரங்களோட்டை ஸம்யோகம் உபயநிஷ்டமாயிருக்குமிறே; அதுபோலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதியேபோனான். "ஸ்ரீதிமதாஹ்ருதஃ" (ப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ) "ஜ்யேஷ்டாநுவ்ருத்திகாமவஃ" (ஜ்யேஷ்டானுவ்ருத்திதத்பரஃ) என்றுபோனானல்லன்; "ஸஹ ஸர்வைர்ப்ரவ்ரஜிஷ்யாமி" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றுபோன இளையபெருமாளைப்போலே; "போனவிடத்திலே ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாம்" என்றுபாரி

த்துக்கொண்ட ப்ரீதிப்ரேரிக்கப்போனான். படைவீட்டிலி ருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே, விழுக்காட்டோ பாதி யிறே ஸித்திப்பது. "நீத꞉" (நீத꞉) என்கையாலே சேஷத்வத்தி லசித்கல்பனுமிருக்கக்கடவன்; "ப்ரீதிவஶாநுக꞉" (ப்ரீதிவஶாநுக꞉) என்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே சைதந்யப்ரயுக்தமான தர்மங்களோடே கூடியிருக்கை; "படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய்காண்பேன்" என்றிறே அபியுக்தர்வார்த்தை. "அநக꞉, நித்யஶத்ருக்ந꞉" (அநக꞉, நித்யஶத்ருக்ந꞉) என்று அபாவநத்வத்தாலும், போக்யதையாலு மவனையேபற்றினானென்னவுமாம். "அநக꞉, நித்யஶத்ருக்ந꞉" (அநக꞉ நித்யஶத்ருக்ந꞉) என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில்; "ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனானபடி, அவனை யல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறொன்றறியாதபடியானான்" என்று உடையவரருளிச்செய்வர். இதுவே ப்ரயோஜநமானால், சொன்னமிககளெல்லாம் பொறுக்குமிறே; ஆகஇப்படி ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே யிருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இனி யிவர்க்குத்ததீயருத்தேஶ்யராமிடத்தில், பகவத்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே விஷயீகரித்தும், தத்விஷயத்திலே ப்ரவகாஹிப்பித்தும், குணாநுஸந்தாநத்தா லல்லது செல்லாததசையிலே "போதயந்த꞉ பரஸ்பரம்" (போதயந்த꞉ பரஸ்பரம்) என்கிறபடியே - போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாயும், "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா꞉" (யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா꞉) என்கிறபடியே - ப்ராப்திதசையில் பகவதநுபவ ஸஹகாரிகளாயும். இப்படிபஹுமுகமாக வுபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்தையிலும்ததீயரை "உத்தேஶ்யர்" (உத்தேஶ்யர்) என்றத்யவஸித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலேமூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.;........................*

அரும்பதம்.

திருமந்த்ரார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யாநம்செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கும், மத்யமமாம்பதம்போல் சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலைக்கும், த்ருதீயபதார்த்த ப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்களையறிந்து எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் மத்யமபதார்த்தநிஷ்டப்ரதிபாதகமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பொருளையறிவிக்கக் கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்யவே ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யம் அர்த்தஸித்தமாகையாலே, ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (த்ரைகுண்யேத்யாதி - இருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்யாதிவாக்யங்களில் ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷண்யமென்று கண்டுகொள்வது. அதில் வக்த்ருவைலக்ஷண்யஸித்யர்த்தமாக ருஷிகளுக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ளநெடுவாசியை யுபபாதிக்கிறார் (த்ரைகுண்யேத்யாதி) த்ரயோகுணாஸ்த்ரைகுண்யம், ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி, ஸத்வரஜஸ்தமப்ரசுரா: புருஷா:த்ரைகுண்யஶப்தேநோச்யந்தே. "தத்விஷயா வேதா:" (తద్విషయా వేదాః) என்றிறேபாஷ்யம். இதையுட்கொண்டு (யதாதிகாரம்விதிக்கிற) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (அதாகிறதித்யாதி) இப்படியுபதேசித்தார்களோவென்ன, ருஷிகளிற்றலையான ஸ்ரீபராசரபகவான்றானே சொன்னானென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்யாதி) (ப்ராஜாபத்யம்) ப்ரஜாபதிலோகம்; ப்ராஹ்மம்-ப்ரஹ்மலோகம். "ஏடுநிலம்" "அண்டக்குலம்" என்கிறபாட்டுக்களையும் "ஒருநாயகம்" முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கி வாசியையுபபாதிக்கிறார் (வேததாத்பர்யமித்யாதி) ஆழ்வார்களிலுமிவருக்குண்டான தன்னேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விலக்ஷணேத்யாதி) (ததீயசேஷத்வத்தளவிலே) ததீயசேஷத்வமாத்ரத்திலே.

(ஆழ்வார்தமக்கு) முழுச்சொல் (ததீயசேஷத்வத்தை) என்றவாந்தரம் 'மதுரகவிகள்' என்றுகூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கபிமதமானால் இவர்க்கத்தைப்பற்றவேண்டுமோவென்ன (ஆசார்யேத்யாதி) ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலேசொன்ன ப்ரகாரமேதென்ன, (ஸ்ரீபீஷ்மரித்யாதி) "ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமேபரிக்ராஹ்யம்" என்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாகவோரைதிஹ்ய

மருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபுராதேவியாரித்யாதி) (த்ரிபுராதேவியார்) ராஜபத்நீ. (காடிச்சால்மூலை) ஈஶாந்யதிக்கு; அவ்விடத்துக்குதேவதை-ருத்ரன். அவனையிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே. உக்தத்தை ப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அந்தர்யாயத்தாலேயித்யாதி)

கீழ் ப்ரமாண முகத்தாலும் ஐதிஹ்யமுகத்தாலும் ஸித்தித்த அர்த்தத்தில் அநுஷ்டாநமுங்காட்டுகிறார் (இதுதானித்யாதி.) (அநுஷ்டாநசேஷம்) என்றது - பஹுவ்ரீஹி; இத்தால்செய்தற்றதென்றபடி. சத்ருக்நாழ்வா னநுஷ்டாநந்தா னுபாதேயமானபடியென்னென்ன,(வேதோபப்ரும்ஹணேத்யாதி.) தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தம் நால்வரு மவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானது முபாதேயமென்றுகருத்து. தௌ-துசீலவௌ, ப்ரபுஃ-வால்மீகிஃ, அக்ராஹயத-க்ரஹிப்பித்தான். மற்றைமூவர் படியுமன்றிக்கே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படியை அநுஷ்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவேபரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி,தாரதம்யங்காட்டுகைக்காகப்ரயோஜநகதநமுகேநபெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்ஶமின்னதென்கிறார்(கர்த்தாவித்யாதி,) முறை-மர்யாதை. அநுஷ்டித்தாரென்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பிதுர்வசநேத்யாதி.) ராமாநுஜஸித்தாந்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (கிருபாதிகேத்யாதி.) இளையபெருமாள் வ்ருத்தியைக்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கு வைலக்ஷண்யங்காட்டுவதாக, இளைய பெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரதிக்ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யாநம் (ராஜ்யமித்யாதி) சகாரத்தை அநுக்த ஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ரக்ஷ்யேத்யாதி) "தவராஜ்யாத்ரக்ஷ்யம்" (తవరాజ్యాద్రక్ష్యం) என்கையாலே சேஷத்வந்தோன்றுகையால் சேஷபூதனான நீ என்னை ரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிறசங்கையிலேரக்ஷ்யம் என்கிற மிகஆவஶ்யக கார்யகரப்ரவர்த்தநநிமந்த்ரணத்திலேயாக்கியருளிச்செய்கிறார்(எனக்கித்யாதி) மீறவொண்ணாது - அதிக்ரமிக்கவொண்ணாது, ரக்ஷியாதேபோகேனென்கை. இதுக்குபபத்திபரமான த்ருஷ்டாந்தகதநத்துக்குபாவம் (கடலுக்கித்யாதிவாக்யத்வயமும்) ராம என்றுதே "வீர" என்றதற்கு ப்ரதிஜ்ஞாநிர்வஹணம் பண்ணவில்லையோவென்கிற சங்காபரிஹாரபரமாகத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(ஒருகோழையித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) கோழை - அசதுரன். இப்படிசக்ரவர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவில்லையோவென்கிற சங்கைக்குத்த

ரமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்(இப்புடியித்யாதிவாக்யத்வய த்தாலே) இதில் "ரநாவெலு ஊாஸ-ஹுவ" (........) என்றுகூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக்கி,இது க்குத்தாத்பர்யம் (இப்படிசெய்திலேனித்யாதி) வர்த்திக்கப்பெறாத வனாகிறேன் என்கையாலே அஸத்கல்பனாகிறேனென்றுகருத்து. (வீரலோகபாக்பவேயம்) என்றுகூட்டி, வீரபதத்தை சக்ரவர்த் திபரமாகபாவம் (உண்மையித்யாதி) யத்வா, "வீரலோகஊா ஊாஸ-ஹுவ" (........) என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணிச்செய்யாததசரதன் லோகமடையக்கட வேனல்லேனென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, நானும் செய்யாவி டில் அவன்லோகத்தையடைந்து தேவர்ஸந்நிதியிலும் ராஜ்யததி லுமிராதே போகக்கடவேனென்று சபதம்பண்ணுகிறதாகத தாத பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) புக்கலோகம்-புகக்கடவலோகம். "ந........ணு" (........)என்றஇளையபெருமாளுக்கு வீரஸ்வாக்கம்அநு த்தேஶ்யமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின அர்த்தத்தைப்பண ணாவிடில் வீரஸ்வர்க்கததையடையாதவனாகக்கடவேனென்ற சப தம் இவர் ப்ரதிஜ்ஞைக்குச்சேராது; ஆகையாலே, தசரதன்புக்க லோகமென்று வ்யாக்யாநஞ்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இதுசேஷியுகந்தவடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன,(தன செல்லாமையித்யாதி) தன்செல்லாமை - ராமவிஶ்லேஷம்ஸஹி யாமை. உக்தத்தைஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான படியைக்காட்டுகிறார் (இப்படியிதயாதி) உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (கச்சதேத்யாதி) இந்தஶ்லோகார்த்தவர்ணநம் (கச்சதாவென் கிற என்றுதொடங்கி, எம்பெருமானாருளிச்செய்தார் என்னுமள வும்) வர்த்தமாநநிர்த்தேசத்தாலே இருவருடைய கமநகாலமும் ஏகமாகத்தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் கமநத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருத்திதோன்றுகையால் விளம்பஹேதுக்களை வ்யாவ ர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியை யுபபாதித்து கமநஹே துவையும்சொல்லுகிறார் (கச்சதாவென்கிறஇத்யாதி) குலம் - க்ரு ஹம், யுதாஜித்குலம் என்னுதே, "........" (........) என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யுதாஜித்இத்யா தி) அவனை-பரதாழ்வானை, "........" (........) என்கிறதானவையுங்கொண்டு பரதபததாத்பர்யம் (சக்ரவர்த்தியு மித்யாதி) தஞ்ஙிக்கித்து. "ராஜ்யத்தைப்பொகட்டுப்போய்' எ ன்று (தஞ்சி) என்றவநந்தரம் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீபரதாழ்

வான் "ப்ரஸாதம்கர்த்தும்ஹஸி" (ప్రసాదంకర్తుమ్హసి) என்று கொண்டு மீளுவரோவென்னும் நசையாலே ஸ்ரீசித்ரகூடத்தளவுஞ்செல்ல, பெருமாள் ராஜ்யத்தையிவன்மேல் போகட்டுப்போனதப்போதென்றுகருத்து. (நின்னை) என்றது ஸ்ரீபர்தாழ்வாரை. த்ரிகாலஜ்ஞனுகையாலே யிப்படி திருநாமஞ்சாத்திறுனென்றுகருதது. இப்படி தாமருளிச்செய்ததற்கு ஸம்வாதங்காட்டுகிறுர் (பரதஇத்யாதி) ப்ரகாராந்தரேண வருகிற காலபேதசங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு சப்தார்த்தம் (இருவரும் இத்யாதி) பாரதந்த்ரயத்தாலே போனுனென்றபடி. "லக்ஷ்மணோ ஜாதஸுமஹ ரதக்" (ల‌క్ష్మ‌ణో జాతస్తు మహారథః) "ஸாக்ஷாத் ஜாதஸ்து ஸமஹாத்மா" (సాక్షాజ్జాతస్తు సాత్మా) என்றவசனங்களையுட்கொண்டு (நக்ஷத்ரபேதம் என்றது) இப்பாரதந்த்ர்யம் "ஹரதா" (హర్తా) என்கிற விடத்திற்றுனே சொல்லலாமோ என்று சங்கித்து, கோபலிவர்த்தந்யாயத்தாலே பரிஹரிக்கிறுர் (கச்சதேத்யாதி) அங்கும மதாநிவ்ருத்தியும் இங்கு அஹங்காரநிவ்ருத்தியுமாகச் சொல்லுகைக்குக்கருத்து-முந்துறஅஹங்காரநிவ்ருத்திசொல்லில் தத்கார்யமானமமதாநிவ்ருத்தி அர்த்தஸித்தமாகையாலே, 'தஹா' (ఠా) என்றதற்கு ப்ரயோஜநம் ஸித்தியாதென்று கண்டுகொள்வது. மமதாநிவ்ருத்திசொன்றுற்போதாதோ அஹங்காரநிவ்ருத்திசொல்லவேண்டுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிறுர் (சேஷத்வேத்யாதி) வக்ஷ்யமாணத்தைத்திருவுள்ளம்பற்றிஅதினர்த்தத்தையருளிச்செய்துகொண்டு விஸ்தரிக்கிறுர் (அகமில்லாததித்யாதி) அகபதார்த்தமருளிச்செய்கிறுர் (அகமாவதித்யாதி) அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்திசொன்னபோதே பாபராஹித்யம் ஸித்தமன்றே, புநஃசொல்லவேண்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (இவ்விடத்திலித்யாதி) ராமபக்தி உத்தேஶ்யமென்னலாயிருக்க, உத்தேஶ்யவிரோதியாகச்சொல்லப்போமோவென்கிற சங்கையை அநுவதித்து த்ருஷ்டாந்தமுகேனபரிஹரிக்கிறுர் (இத்தையித்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) ஸௌந்தர்யத்தில் கால்தாழ்கையே (ராமபக்தி) இதுபாதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியென்னுமிடத்தை ஸம்புநர்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறுர் (ராமேப்ரமாதமித்யாதி) இடைச்சுவர்-ப்ரதிபந்தகம்-அப்ராப்தவிஷய ப்ராவண்யமாகிற அநிஷ்டத்தை அநாதியாகஜநிப்பிக்கையாலே, நித்யசத்ருவென்று-இந்த்ரியங்களாக வருளிச்செய்கிறுர் (புராணேத்யாதி) "ஹர்த்தாரம் ஹஸாஹமோ" (ஸ்ருத்யுக்தம்ஹரன்) என்றும், "ராமேவோ நாஸித்யாஜம்" (ரா

[illegible]) என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் அவக்குண்ணுமை சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அதாகிறதித்யாதி) ' ஸுமெதமவு திமதவாநு ' ([illegible]) என்றுசொல்லாமல் ' ஸுமெதநீத: ' ([illegible]) என்று பரதகர்த்ருகநயநக்ரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையால் ஸ்வதந்த்ர: கர்த்தாவென்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறுர் (ராஜாக்களித்யாதி) கீழ் உஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்திசொன்னபோதே பாரதந்த்ர்யம் ஸித்தமாகையாலே யிப்பதத்துக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ர்யம் விவக்ஷிதமென்று கருத்து. (உடைவாள்) அரைப்புடைவையிலே சொருகுகிறஆயுதம். உக்தபாரதந்த்ர்யத்தின் எல்லைநிலங்காட்டுவாராக, உக்தத்தை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங்காட்டுகிறுர் (த்ரவ்யத்துக்கித்யாதி) (உபயநிஷ்டமென்றது) உபயாதீநமென்றபடி; இத்தால் அந்யதரரால் விடப்போகாதென்கை. ' ஸ்ரீதிவைபரஸாஜா: ' ([illegible]) என்றதற்கு பரதேநப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: என்றுய் பரதனுலே பஹுமதனுய்ப்போனுனென்று அர்த்தம்சொல்லுமளவில், கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ர்யாதிகளுக்கு விருத்தமாகையாலே ' ஸ்வஸ்ரீத்ரவைபரஸாஜா: ' ([illegible]) என்றுவிவக்ஷித்து ப்ரீதியாலே ப்ரேரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறுர் (ஜேஷ்டானுவ்ருத்தித்யாதி) இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்த்ர்யம் வைதமென்றுகருத்து. ' நீத: ' (நீத:) என்றுசொல்லியிருக்க, ' ஸ்ரீதிவைபரஸாஜா: ' ([illegible]) என்றுசொல்லக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (நீத இத்யாதி) (இருக்கக்கடவன்) என்றவநந்தரம் ' என்றபடி ' என்றுசேஷம். (இருக்கை) என்றவநந்தரம் ' என்றபடி ' என்று சேஷம். இதற்குப்ரமாணம் " படியாய் இத்யாதி " கீழ் ' அநவ: ' ([illegible]) என்றதற்கு ஸௌந்தர்யத்தால் ராமபக்திரஹிதனென்றர்த்தமாக்கி, இதற்குஹேதுவாக ' நித்ருஹ்ருத்வ: ' ([illegible]) என்றதையுட்கொண்டு இவ்விரண்டாலும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்தில் போக்யதாதிசயந்தோற்ற வ்யாக்யாநம் செய்தருளினுர் இனியிவ்விரண்டு பதத்தாலும் பாவநத்வபோக்யத்வங்களும் பெருமாளிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலேதோற்ற அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறுர் (அநகஇத்யாதி) அநகபதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்வ ப்ர

யுக்தமான மஹநீயதையாலே வருகிறப்ரீதிராஹிதனென்று தோற்றுகையாலே, பரதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதி சயந்தோற்றுகிறதென்றுகருத்து. ' நிதம்ஹராத்மஃ ' (నిత్యశత్రుఘ్నః) என்றாரமஸௌந்தர்யத்தில் கண்வையாமொன்கையாலே இங்கு கண்வைத்தவனுக்கு போக்யதாதிசயந் தோற்றுமென்றுகருத்து ' அநவஃ ' (అనఘః) என்றதற்கு ராமபக்திராஹித்ய என்றும் ' நிதம்ஹராத்மஃ ' (నిత్యశత్రుఘ్నః) என்றதுக்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் சொல்லக்கூடுமோ " கதாந்வஹம்ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா | ஶத்ருக்நம் சவீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந " (కదాన్వహంసమేష్యామిభరతేనమహాత్మనా । శత్రుఘ్నంచవీరేణ త్వయాచరఘునన్దన) என்கிறபடியே பெருமாளுக்கு சத்ருக்நனிடத்தில் ப்ரீதியுண்டாகையாலே யிவருக்கும் அவரிடத்தில்கண்வைக்க வேண்டுகையாலே இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க, அதற்கெம்பெருமானாருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியை யிங்கும் அந்த சங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறார் (அநகஃ என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தாரொன்றுமளவும்) இந்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு பரஸ்பரப்ரீதியுண்டாகிலும் நேரேராமவிஷயத்தில் பக்தியில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்பர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம பொறுக்குமிறேயென்றது) பெருமாளுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அறியாதிருக்கையாலே " அநவஃநிதம்ஹராத்மஃ " (అనఘఃనిత్యశత్రుఘ్నః) என்றுசொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி ; இத்தால் ஈஶ்வரவிஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையார் அபிமாநத்திலேயொதுங்கி அவர்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மென்றத்யவஸித்திருந்தபேர் " திரிதந்தாகிலும்" என்கிறபடியே ஈஶ்வரனுக்குமிகவும் ப்ரியவிஷயராவரொன்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும்வர வக்த்ருவைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்தார். இனிவைலக்ஷண்யாந்தர கதநமுகேந ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி) (உத்தேஶ்யராமிடத்தில்) என்றதற்கு (அத்யவஸித்து) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம். (பகவத்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே) யென்றது பகவதாபிமுக்யமுள்ளமாத்ரங்கொண்டென்றபடி. (தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்றது) இவ்விபூதியி லிருக்கும்காலம். (ப்ராப்திதசையில்) என்றது மோக்ஷதசையிலென்றபடி. பவஸஹகாரிகளாயும். இப்படிப

ஹாமுகமாக. உபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ததியரை உத்தேஶ்யரென்றத்யவஸித்து, தமக்குவைஷ்ணவ விஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபக முகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினாற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனில்
நண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதூறுமென்னாவுக்கே.

ப்ரதிபதம்.

கண்ணி - முடிகளையுடைய. நுண் - நேரியதான. சிறு - சிறியதான. தாம்பினால் - கயிற்றினாலே. கட்டுண்ணப்பண்ணிய-தன்னை பந்தகயோக்யமாம்படிபண்ணின. பெருமாயன் - நிரதிசயாஶ்சர்யயுக்தனை. என்னப்பனில் - எனக்குஸ்வாமியானஸர்வேஶ்வரனிற்காட்டில். நண்ணி - ப்ரீதிபூர்வகமாக. தென்-தெற்குத்திக்கிலேயிருக்கிற. குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பியென்றக்கால் - நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்திருநாமத்தைச்சொன்னால். என்னாவுக்கே-என்னுடையஜிஹ்வைக்கே. அண்ணிக்கும் - தித்திக்கும். அமுதூறும் - அமுதூற்றுமாறுதேகிற்கும்.

வ்யாக்யாநம்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிரதிசயபோக்யதையைச்சொல்லுகிறது. (கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ப்ராப்யகாஷ்டையான ஆழ்வாரைப்பற்றுகிற இவர், ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயத்தி லிழிவானென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயந் தோற்றுகைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அவருகக்கும் பகவத்விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார். "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவெத்திறம்," என்றும், "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்," என்றும், "பையவேநிலையும்" என்றும் ஆழ்வாராழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே அத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்) ஆழ்வார்பக்கலிவர்க்குண்டான வுத்தேஶ்யதையிருந்தபடி - அவருடைய

வுத்தேசம்யவஸ்துவைக்கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வு
ள்மானம்புறமான மாராயும்படியாயிற்று ; இவர் பகவத்
விஷயத்திலே கையொழிந்தபடி, இவராழ்வார்பக்கலிலே
ந்யஸ்தபரரானபடியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேக
ட்டப் புக்காலுறுத்தும்படி பலபிணைகளை யுடைத்தாயிரு
க்கை. கண்ணி - முடி. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலேயழுந்
தும்படி நேரியதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக்க
ட்டினபின்புரலோடே சேர்க்கவிடம்போராதிருக்கை. (க
ட்டுண்ணப்பண்ணிய) " உரலோடேராகச் செய்யப்போகா
து ; அப்போதாகக்கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது; இனி
யிவன்றன்னைவிட்டு நெடியகயிறுதேடி யெடுக்கப்புகில், பி
ன்னையிவன்றுனெட்டரன், காற்றிற்கடியனுயோடும்; " இ
னிச்செய்வதென் " என்று அவள்தடுமாறுகிற படியைக்
கண்டான் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) " ஸ்வேச்சாகாரூ
பரூபாய " (స్వేచ్ఛాకారరూపాయ) என்கிறதன்னுடைய
திருமேனியைநெருக்கி யிடங்கண்டு கட்டுண்ணும்படிப
ண்ணினுன். " கட்டுகைக்குப்பரிகரமில்லை " என்றுஙிவ்ரு
த்தையாமாகில், பிறந்துபடைக்க நினைத்தகுணத்தை யிழ
க்குமித்தனையிறே, ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்
கொடுத்தான். " கண்ணியார் குறுங்கயிற்றுல்கட்ட வெட்
டென்றிருந்தான் " என்றும், " கண்ணிக்குறுங்கயிற்றுல்
கட்டுண்டான் " என்றும், எல்லாருமீடுபடுந்துறையிறேயி
துதான் ; " தாம்நைவ " (దామ్నైవ) " யஷிமஹ[illegible]
[illegible] " (యదశక్తోపి[illegible]
వచ్చేత్) என்று " தாய்கட்டினகட்டையவிழ்க்க சக்தனல்
லேன் " என்றிருக்தானிறே. " ஸம்ஸாரபந்தஸ்திதிமோ
க்ஷஹேதவ: " (సంసారబంధస్థితిమోక్షహేతుః) ஸ்வவ்யதிரிக்
தரையுடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும்ஹேதுவானவ
ன்கிடீர் இப்போது ஓரபலைகட்டினகட்டையவிழ்த்துக்கொ
ள்ள சக்தனன்றிக்கே யிருக்கிறுன்; செருக்கனுன ஸார்வ
பௌமன் அபிமதவிஷயத்தின்கையிலே யகப்பட்டொருக

ருமுகைமாலையாலே கட்டுண்டாலதுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே யிருக்குமாபோலேயிறே, இவள்கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே யிருந்தவிருப்பும். பிறருடைய கர்மநிபந்தநமாக வரும்கட்டையவிழ்க்குமத்தனையல்லது, தன்னநுக்ரஹத்தாலேவந்த கட்டுத்தன்னாலுமவிழ்க்கப்போகாதென்கை. ஆழ்வார், மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவராகையாலே, "உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்" என்று அவன்குணத்தைவர்ணித்தார் : இவர்முதலடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுகையாலே, அவன்றிருமேனியிலே ஸ்பர்ஶித்ததொருதாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய வுத்தேஶ்யவஸ்து இவர்க்குவெளியதாய்க் கழிகிறதிறே. இவன்றன்னைக்கட்டுவது, "ஒருபெண்ணைக்களவுகண்டான், வெண்ணெயைக் களவுகண்டான், ஊரைமூலையடியேநடத்தினான்" என்றிறே; "'இவன்சாமாங்யன்' என்று இங்ஙீடெல்லாமிடுங்கோள்" என்றிருந்தான். அதாவது - களவிலேதகணேறினபடி. இவள்கட்டிவைத்தடிக்கப்புக்கவாறே, "தொழுகையும்" என்கிறபடியே தொழத்தொடங்குமே. எல்லாரையும் தொழுவித்துக்கொள்ளு மவனிறேதொழுகிறான். "யோக்கடியற்றதசையிலபிமத ஸித்திக்கஞ்சலியேசாதநம்" என்றறியுமவனிறே. '[illegible]" ([illegible]) துருதுருக்கையாகக்கொண்டு ஊர்பூசல்விளைத்தவ னல்லையோ. "[illegible]" ([illegible]) ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டு வைத்து. "[illegible]" ([illegible]) அவள்தான்கறப்பது கடைவதாகத்தொடங்கினாள். "[illegible]" ([illegible]) இவனைப்போலே நியமிக்கவேண்டுவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிரதிஶயாஶ்சர்யயுக்தன். இத்தால்-அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக் கொருகுறையுண்டாய், அதுதன்னை க்ஷுத்ரரைப்போலே களவாகிற வழியல்லாவழியிலேயிழிந்து, ஸர்வஶக்தியான வன்றனக்கு தன்னையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாய்துவைத்தாகஅகப்பட்டுக் கட்டுண்டபடியுண்டு "வையவேலிலையும்" என்று

டம்புவெளுத்துநின்ற நிலையளவுஞ் செல்லநினைக்கிறார். (எ ன்னப்பனில்) ஆழ்வாரிவர்க்குத்தேஶ்யராய்நிற்க, இங்ங னேசொல்லுவானென்னென்னில் ; பகவத்ஸம்பந்தமற வார்த்தைசொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத் தையறுத்துக் கொண்டாராவரிறே; அத்தாலேசொல்லுகி றார். அதவா, "வ௱ஂஸாஂ஦ஷ்டிசி஦்தாவஹாரிணஂ" (ಪುಂಸಾಂದೃಷ್ಟಿಚಿತ್ತಾಪಹಾರಿಣಂ) என்கிறபடியே-அவ்வருகேபோ வாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண் டு செல்லுகிறானென்னவுமாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) பகவத்விஷயத்தில்நின்று ஆழ்வார்பக்கலிலேகிட்டி, சப்தா திவிஷய ப்ராவண்யங்களைவிட்டுபகவத்விஷயத்தைக்கிட்டு கையிலுண்டான அருமைபோலன்று, ப்ரதமாவதியானப கவத்விஷயத்தைவிட்டுப்புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியான ததீயசேஷத்வத்தைக்கிட்டுகை ; சப்தாதிகளைவிடலாமதி ன் தோஷதர்ஶநத்தாலே, இங்ஙனொரு தோஷங்காணவிர கில்லையாகையால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) "நல்கியென்னைவிடான் ந ம்பிநம்பி" என்று ஆழ்வார் தாமுத்தேஶ்யமாகப்பற்றின விஷயத்தில் பூர்த்தியளவன்றிறே யிவர்பற்றினவிஷயத்தில் பூர்த்தி.எங்ஙனேயென்னில்;பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினல் அதிலெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும், ஆழ்வாரைப்பற்றினல்அவ்வருகுகந்தவ்யபூமி யில்லையிறே. "ஆசார்யர்களை 'நம்பி' என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிறே" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். (என்றக்கால்) ம னோவாக்காயங்கள்மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் பகவத்வி ஷயத்துக்கு, ஓருக்திமாத்ரமே யமையுமிவ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால்வந்த ஏற்றமேயன்று, ஸௌலப்யத்தாலுமே ற்றமுண்டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். பகவ த்விஷயத்தை யநுபவித்தாலாழ்வார்க்குப் பிறக்குமாநந்த மெல்லா மிவ்விஷயத்திலே யோருக்திமாத்ரத்திலே யென க்கு சித்தித்தது. (அமுதூறும்) அமுதூற்றுமாறுதே நி ற்கும். "நவ஦ுநராவ஦்ததே" (ನಚಪುನರಾವರ್ತತೇ) என்

று அவ்விஷயமாழ்வார்க்கு தத்ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே, எனக்குமாழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்ச்செல்லப்பெற்றேன். (என்னுவுக்கே) இதுபின்னை யெங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையோ என்னில்; முதலடியான பகவத்விஷயமுங்கூட ரஸியாதிருக்கிறவுங்களுக்கு, அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோலே ரஸிக்குமோ. (என்னுவுக்கே) அநாதிகாலம் விஷயாந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த என்னுவுக்கே யிவ்விஷயம் ரஸிக்கிறதென்றுமாம்..................................(க)

அரும்பதம்.

“ அண்ணிக்குமமுதூறும் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துபாவம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி) ஆனால் “ என்னப்பனில் ” என்றசொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அநுவதித்து, இதுக்குமூன்று வகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி) (ஆழ்வாருடையஇத்யாதிக்கு) அவருடையபோக்யதாதிசயம் சொல்லுகைக்கு ஈழவதிசொல்லவேண்டுகையாலே “ அப்பனில் ” என்கிறாரென்றுகருத்து (ஆழ்வாருடையமுகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு ‘ என் ’ என்கிறபதமநுஸந்தித்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ளமுகக்குமென்று திருவுள்ளம். (அவருகக்கும்) ஆழவார்வ்யாமோஹிக்கும், இப்படி வ்யாமோஹிக்கிற அபதாநமாகையாலே “ கண்ணிநுண் ” இத்யாதியாலே விசேஷித்தாரென்று தாத்பர்யம். “ மாயன் ” என்றபதத்தில் ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையெல்லாம் விவக்ஷித்து மூன்றும்பரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் “ உரலினோடு ” இத்யாதி.

தாம்பினுலென்ன அமைந்திருக்க “ கண்ணிநுண்சிறு ” என்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்பக்கல் இத்யாதி) (உத்தேஶ்யதையிருந்தபடி ஆராயும்படியாயிற்று) என்றந்வயம். உள்மாசம்புறமாசம் அந்தர்ப்பாஹ்ய ஸ்வரூபமெல்லாமென்றபடி. தாம்பினுற்கட்டுண்கையிலே ஆழ்வார்வ்யாமோஹித்தபடியாலே அவரை யிட்டுக்கண்ணியை வர்ணித்தாரென்றுகருத்து. அவ்யவஹிதமாக பகவத்விஷயத்தைப்பற்றி வர்ணித்தாலாகாதோ ஆழ்வாரையிட்டேன்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி) (ந்யஸ்தபாரானபடி) என்றது ந்யஸ்தபாரராகையாலேயென்றபடி “ கண்ணி ” என்றதுக்கு விதம் (கண்ணித்தாம்புஇத்யாதி) இத்தாலாழ்வார் வ்யாமோஹித்தகருத்து ஸௌசீல்யமென்று திருவுள்ளம். சேர்ப்பார்களாக்கை - மெய்ம்மை

யதாயிருக்கை, இதுவும் வ்யாமோஹத்துக்கு ஸூசகம் 'கட்டுண்ண' என்னாதே "பண்ணிய" என்பானென்னென்கிற சங்கை உதிக்கைக்காக ப்ரதீகக்ரஹணம்பண்ணுகிறார் "கட்டுண்ணப்பண்ணிய" என்று. இந்தசங்கையை பரிஹரிப்பதாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உரலினித்யாதி) (நேரியதாகச்செதுக்கப்போகாது என்றது) மெல்லியதாகச்செதுக்கப்போகாதென்றபடி. கடியன்-வேகவான். (கண்டான்) என்ற அநந்தரம் 'ஆகையாலே கட்டுண்ணப்பண்ணினானென்கைக்காக அருளிச்செய்தார்' என்றுகூட்டுவது. ஏகரூபமாக சாஸ்த்ரஸித்தமான திருமேனியை சுருக்கப்போகாமையால் கட்டுண்ணப்பண்ணக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸதைகேத்யாதி) (நெருக்கி) ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே நெருக்கியென்றபடி; ஆகையால் "ஸதைகரூபரூபாய" (సదైకరూపరూపాయ) என்றது கர்மக்ருதவிகாரராஹித்யத்தைச்சொல்லுகிறதென்றுகருத்து. தன் ஸங்கல்பத்தால் தானேகட்டுண்ணவேணுமோ அவள்கட்டாதேபோனால் நல்லதன்றோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கட்டுகைக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) ஆக "கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்கட்டுண்ணப்பண்ணிய" என்றவிததால் ஸௌலப்யத்தால் தான் கட்டுண்டானென்று ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹம் ஸூசிப்பிக்கக்கடவது. இப்படி இவ்வபதாநத்தில் வ்யாமோஹித்தாருண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறா ("கண்ணியார்" இத்யாதி) இதுக்கு அர்த்தம் பலபிணைகளையுடையதாய் குறளாயிருந்துள்ளதாம்பாலே கட்டவிசைந்ததிறே. (இருந்தான்) என்று கட்டுண்கைக்கும் அதுக்கிசைந்திருக்கைக்குமடைவே ப்ரமாணத்வய மருளிச்செய்து அர்த்தாநுஸந்தாநத்தாலே வித்தராகிறார் "தாம்நா சேத்யாதி" (దామ్నాచేత్యాది) "தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே । க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மாணமாஹ சேதமமர்ஷிதா ॥ யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித: । இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பினீ" (దామ్నాచైవోదరేబధ్వా ప్రత్యబధ్నాదులూఖలే। కృష్ణమక్లిష్టకర్మాణమాహ సైవ యశోదా॥ యది శక్నోషి గచ్ఛత్వమతిచంచలచేష్టితః। ఇత్యుక్త్వాథ నిజం కర్మ సా చకార కుటుంబినీ॥) ஸர்வஶக்தனானவன் அஶக்தனென்றிருக்கக் கூடுமோவென்ன ப்ரேமத்தாலே யிப்படியிருக்கிறானென்கிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி) ப்ரேமத்தாலே தானிப்படி கட்டுண்டானேவென்ன த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிக்கொண்டு ஆஶ்சர்யப்படுகிறார் (செருக்கனை

இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்கைக்கும் இந்தக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளாமைக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறருடையவித்யாதி) ஆக " [illegible] " ([illegible]) என்னுமவனுக்கும் ஆர்த்தமருளிச்செய்கிறார். ப்ரபந்தாதியிலே பகவத்குணங்களிலே யிழியாதே தாம்பைவர்ணிப்பா னென்னென்கிற சங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.) வெளியது - அஸாரம். இனிபரக்ருத ஶ்லோகத்திலே " [illegible] ஷிதஃ " ([illegible]) என்றதுக்கு அவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இவன்றன்னையித்யாதி அறியுமவனிறே யென்னுமளவும்) (ஸாமாந்யனென்றிடு மீடெல்லாமென்றது) அழகர் திருமலையிலே ஸாமாந்யரொன்றும் சோழியரொன்றும் இரண்டுவகை யுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யஸ்பர்த்தை யுண்டாகையாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யரைக்கண்டால் அடிக்கவேண்டுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே, இருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குளளே யொருவன்வர, அவனை யறியாமல் அடிக்க, நான்சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யனென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்பர்த்தையாலே தன்னோவுதோற்றுமற் சொன்னானென்னறைதிஹ்யம்; அப்படியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவு கண்டானென்று கட்டினாலு மடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு பயமில்லை யென்றிருந்தானென்றபடி. " தொழுகையுமிவை கண்டவசோதை " என்கிறபடியே தாயைத்தொழத்தொடங்கினா னென்கிறார் (இவளித்யாதி) தொழுதாலடியாரோவென்ன, (இத்தசையி லித்யாதி) இவற்றையெல்லாம் நினைத்து அதிசஞ்சலசேஷ்டிதஃ என்கிறாரென்று கருத்து. பலிதார்த்தம் (குருதுருகலைகயித்யாதி) (இத்யுக்த்வா) என்றுமிஜம் கர்மகரணத்துக்கு ஹேதுவாக அநுவதிக்கையாலே அத்தையு மொருபக்ஷமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலேயித்யாதி) இப்படியிவன்சொல்லுக்குப் பாரதந்த்ர்யமிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பண்ணினான் என்றுகருத்து. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டையிலேதானேயிருக்க வொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனையித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஶ்சர்யங்களானபடியை உபபாதிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) அவரப்பனில் ஒன்று ஸம்பந்த மறச்சொல்லாதே (என்னப்பனில்) என்னைக்கூடுமோ வென்கிற சங்கையையநுவதிக்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி) (ஸம்ப

ந்தமறவார்த்தைசொன்னாராகில்) என்றுபரிஹார வாக்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத்பர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தம றச்சொன்னாராகில் ஆழ்வாருக்குவைமுக்யம் வருமென்றுபரிஹரிக் கிறார் (பகவதித்யாதி) அவரப்பனில் - என்றுசொல்ல வந்தவரே யாகிலும் அவசமாகச்சொன்னாரென்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செ ய்கிறார் (அதவேத்யாதி) (என்னப்பனில்தென்குருகூர்) என்றாற் போதாதோ (நண்ணி) என்பானேனென்ன. அருமைதோன்றச் சொல்லுகிறாரென்று அவ்வருமையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபா திக்கிறார் (சப்தாதீத்யாதி) கீழ்சப்தாதிகளோடே ஸாம்யந்தோ ன்ற வருளிச்செய்து ஆதிக்யந்தோன்ற அர்த்தாந்தரமருச்செய்கி றார் (சப்தாதிவிஷயங்களித்யாதி)

(என்னப்பனில்-அமுதூறும்) என்கிறபடியே குருகூர்ச்சட கோபன் என்னாமல் 'குருகூர்நம்பி' என்பானேனென்ன வருளிச் செய்கிறார் (நல்கிஇத்யாதி) கற்பித்தார் - அப்யஸிப்பித்தார். (ஸௌலப்யம்என்றது) ஏககரண ஸாத்யத்தாலேவந்த ஸௌல ப்யமென்றபடி. (ஊறும்) என்றவிடத்தில் வர்த்தமாநதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அநுதாணித்யாதி) இத்தைஸமூஹதகமாக வு பபாதிக்கிறார் (நசேத்யாதி) (என்னு) என்றதுக்கு இரண்டுதா த்பர்யம் ; பாகவதநிஷ்டனென்றும், விஷயாந்தர ப்ரவணனெ ன்றும் ; முந்தினவர்த்தத்தை சங்காபூர்வகமாக அருளிச்செய்கி றார் (அதபின்னேயித்யாதி) இரண்டாவது (அநாதியாகவித்யா தி) விரோதிநிரஸநத்தை அநுபவிக்கிறஎன்னுவுக்கு இதுரஸிக்கும் படியென்னென்று விஸ்தராகிறாரென்றுகருத்து..................(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினானவிற்றின்பமெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரதிபதம்.

நவிற்று - (புகலத்விஷயத்தில் உபகாரகனா) ஸ்தோத்ர ம்பண்ணக்கடவ, நாவினால் - நாவைக்கொண்டு, இன்பம்-பேற்றை, நிரதிசயானந்தத்தை, எய்தினேன் - பெற்றேன்; ப்ராபித்தேன், அ வன்பொன்அடி - ஆழ்வாருடையஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை,

மேவினேன் - (உத்தேஶ்யமாக) பொருந்தினேன். மெய்ம்மையே - ஸத்யமாக. மற்ற - ஆழ்வாரொழியவேறொரு. தேவு - தேவதையை. அறியேன் - அறிகிலேன். குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பி - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய. பாவின் - ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பாதல்] இன் - இனிய. இசை - கானத்தை. பாடி - பாடி. திரிவன் - திரியாநின்றேன்.

வ்யாக்யாநம்.

இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - "ஆழ்வார்" என்றால்தமக்கு ரஸிக்கிறபடிசொன்னார். இப்பாட்டில் - அவருடையபாசுரமே தேஹயாத்ரையாம்படி தாரகமானபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்) "என்றக்காலண்ணிக்கும்" என்றுப்ரஸ்துதமானத்தை யநுபாஷிக்கிறார் அதிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே; மநஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுக்திமாத்ரமடியாக நிரதிசயஸுகம் ப்ரயோஜநமானால் பின்னாட்டுகைதவிராதிறே. (நாவினால்நவிற்று) மநஸஸஹகாரமில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகனா ஸ்தோத்ரம்பண்ணக் கடவநானைக்கொண்டு, அந்தக்கார்யத்தைக் கொள்ளப்பெற்றேனென்னவுமாம். "ப்ரீத்யெக்ஷமாவஹதி" ([illegible]) என்னக்கடவதிறே. ஈஶ்வரஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநங்கொள்ளப்பெற்றேன் நானொருவனுமென்கிறார் (இன்பமெய்தினேன்) "வீவின்பம்மிகவெல்லைநிகழ்ந்தநன்மேவி" என்றாழ்வாரவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலே பெற்றேனென்கிறார். "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்" என்றுகரணத்ரயத்தாலு மவ்விஷயத்தை யாஶ்ரயித்தவர் பெற்றபேற்றை உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன். அநாதிகாலம் நரகத்திலே ஸ்ருஷ்டியும் நரகத்திலே ஸம்ஹாரமுமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணிப்போந்தநாவாலே நிரதிசயாநந்தத்தைப் ப்ராபித்தேனென்னவுமாம்.

(மேவினேனவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யுத்தேஸ்யமாகப்பொரு ந்தினேன். "கூவிவாசி" (...) என்று ஈஸ்வரனுக்கூட வுபேக்ஷித்தகசையிலே விஷயீகரித்த ஆழ்வாருடைய விலக்ஷணமானதிருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன். நீர்செய்ததிதுவாகில், பேற்றிலறுதிபாடிருந்தபடி யென்னென்ன (மெய்ம்மையேமேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷயமுத்தேஸ்யமாய், அதுவிட்டினவாறே அதிலேதோள்மாறும்படி யன்றிக்கே, ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களிரண்டும் ஆழ்வார்திருவடிகளேயாகப் பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநத்தாலே யுபகாரகராகவும், பகவல்லாபத்துக்கு புருஷகாரமாகவும், நித்யவிபூதியில் "யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" (...) என்கிறபடியே ப்ராப்யமாகவுமிவர் தம்மையேபற்றினேன். ஆளவந்தார் "அத்ர பரத்ர சாபி" (...) என்கைக்குமடியிவரிறே.

(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமாக வேறொருவஸ்துவுண்டென்றிரேன். மெய்ம்மையேயென்றவிடம் - அந்வயத்தாலேசொல்லுகிறார். (தேவுமற்றறியேனென்று) வ்யதிரேகத்தாலே சொல்லுகிறாரிறே தம்முடையஅத்யவசாயந் தோற்றுகைக்காக. மற்றறியேனென்று - புருஷார்த்தாந்தரங்களோபாதி பகவத்விஷயத்தையுங் கழிக்கிறாரிறே, அதினெல்லையான ஆழ்வார்திருவடிகளளவும் வந்தவராகையாலே. சாஸ்த்ரவாசனையாலேயாதல் ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிறாரல்லர்; உபகாரகரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ரேமபந்தத்தாலே சொல்லுகிறார்.

(குருகூர்நம்பி) இவரையும்பற்றி வேறொருவிஷயத்தையும்பற்ற வேண்டும்படியோ, இவருடைய பூர்த்தியிருப்பது. குருகூர்நம்பியாரென்கிறது - ஆழ்வார்திருவா

யாலே யருளிச்செய்ததென்றுயிற்று திருவாய்மொழிதன்னையுமாதரிப்பது. அதிலே "குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றருளிச்செய்தாரிறே. அவ்வழியாலேயாயிற்று திருவாய்மொழியிலாதரம்; ஆழ்வார்ப்ரதிபாத்யராகையாலே, குருகூர்நம்பிபாவென்று- கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பாவோடேகூடப் புணர்ப்புண்டஇனியஇசை. (பாடித்திரிவனே) உம்முடையதேஹயாத்ரை நடத்திப்போரும்படியென்னென்ன, ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டுசொல்லி இதுவேதாரகமாகசஞ்சரிப்பன். "உண்டுதிரிவன்" என்னுமாபோலே (பாடித்திரிவனென்கிருர்) "நமன்றமர்தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்னுமாபோலேஇது யாத்ரையாயிருக்கிற என்னுடைய கதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ண வல்லாருண்டோ வென்றுமாம். ப்ராக்தநகர்மபலத்தை யநுபவிக்கும்யமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடியான விஷயாந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ.,......(உ)

அரும்பதம்.

ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணகீர்த்தநம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்ஆழ்வாருடைய போக்யதையையும், அநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு தாரகமென்கையையும் சொல்லுகிருரென்றுகருத்து. (அவருடையபாசுரம்) என்று திருவாய்மொழியும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பும், ஸம்பந்தஸாமாந்யஷஷ்ட்டியாகையாலே. (தேஹயாத்ரையாம்படி) என்றத்தைவிவரிக்கிருர் (தாரகமானபடியை) என்றவிதில்.

"பாடித்திரிவனே" என்றத்தைப்பற்ற "என்றக்கால்" என்றத்தோடு புநருக்தமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (என்றக்கரலித்யாதி) அதாதிசயத்துக்கடியருளிச்செய்கிருர் (மநஸ்ஸஹகாரயித்யாதி) (அதிசயசுகம்) என்றது "என்னப்பனில் நண்ணிக்கும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து. (கவிற்று) என்றுவிடுகையாலே நாஅர்த்தசித்தமாயிருக்க (நாவினால்) என்றுசொல்லுவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிருர் (முகஇத்யாதி) கைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே (நாவினால்) என்று ப்ரலாக்யார்த்தமென்கிருர் (பகவதித்யாதி) உபகாரகனை ஸ்துதிக்கவேணுமோவென்ன அ

ருளிச்செய்கிருர் (ப்ரத்யக்ஷேத்யாதி) நாப்படைத்தப்ரயோஜந ம்பெற்றவர்கள் வேறில்லையோவென்ன, "விசித்ராதேஹஸம்பத்தி:" (𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃) இத்யாதிவசநத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிருர் (ஈஸ்வரேத்யாதி) நாவினால் நவிற்று இன்பம்பெற்ருருண்டோவென்ன "இசைமாலைகளேத்திமேவப்பெற்றேன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து(நாவினால்நவிற்றின்பமெய்தினேன்) என்று ஸமுதாயதாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் ('வீவிலின்பம்' இத்யாதி) கீழ் உக்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம்ஆழ்வார்க்கு ஸமமென்றருளிச்செய்து அவருக்குக்கரணத்ரயம்வேண்டிற்று,இவருக்கொன்றேயமைந்ததென்று தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிருர் (சிந்தையாலும் இத்யாதி) (நாவினால்) என்றதுக்குநைரபேக்ஷ்யஸ்லாசோத்யோதந மன்றிக்கே தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிருர் (அநாதித்யாதி)

அநந்தக்லேசபாஜநையான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நாளெல்லாம் ஈஸ்வரனுபேக்ஷித்தானென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார்தம்மைக்கடாக்ஷித்தாரென்றும் திருவுள்ளமாகக்கருதி தாத்பர்யகதநமுகேந கீழ்வாக்யவிவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி) பரமகாருணிகராகையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிகள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலும் சேதநருக்கு "க்ஷிபாமி" (𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌾𑌮𑌿) என்றவன்சொன்னது அஹ்ருதயோக்தியாய் அச்சமுறுத்திருணித்தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்ததசைஎன்றது) உபகாரகனென்றுஆழ்வாரை நீர்பற்றினீராகிலுமக்குப்புருஷார்த்தமேதென்கிற சங்கையையநுவதித்து நானிவரை யுபகாரகத்வேநபற்றி வேறுபலங்களிலே போகிறவனன்றிக்கே நியதமாக சகலபுருஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார்திருவடிகளாலே பற்றினேனென்கிருரென்றருளிச்செய்கிரூர் (நீர்செய்ததித்யாதி) மெய்ம்மையே-ஸத்யமாக, 'மெய்ம்மை' என்றதோடு 'அவன்பொன்னடி மேவினேன்' என்றத்தை யநுஷங்கித்தாரென்று கண்டுகொள்வது. "ஸர்வம்யதேவநியமேந" (𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍇𑌨) என்கிறபடியே ஸகலபலங்களும் திருவடிகளிலேயென்று கீழருளிச்செய்து, ப்ராப்யப்ராபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இங்கிருந்தஇத்யாதி) இத்தைப்பற்றியிறே அபியுக்தருமருளிச்செய்தாரென்று ப்ரமாணம்காட்டுகிருர் (ஆளவந்தார் இத்யாதி) (மெய்ம்மையென்றது) இரண்டாம்யோஜநையில் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றுசொல்லி யிருக்க, புநஃ "தேவுமற்றறியேன்" என்றுசொல்லவேணுமோ வென்கிற

சங்கையைபரிஹரிக்கிறார்(மெய்ம்மையேயென்றவிடம்இத்யாதி)
சகலபலங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினேனென்ற ப்ரத
மயோஜனாநுகுணமாக தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (மற்ற
றியேனென்றித்யாதி) முந்தினயோஜனையில்ப்ராப்யப்ராபகசாதா
ரண்யேந (தேவு) என்று ஸமாஶ்ரயணீயவஸ்துவைச்சொல்லுகி
றது; இரண்டாம்யோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிற
து. சாஸ்த்ரங்களெம்பெருமானை ப்ராப்ய ப்ராபகமாகச்சொல்லி
ஆசார்யோபதேசமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படிகழிக்கைக்கு
ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி) நீராழ்
வாரையொழிய "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கிறவராகில், முனி
ல்வண்ணனடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையாயிரமான திருவாய்
மொழி அப்யஸிப்பானேனென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கி
றார் (இவரையென்றதொடங்கி திருவாய்மொழியிலாதரமென்னு
மளவும்) (பூர்த்தியிருப்பது) என்றவநந்தரம் 'ஆகையாலே' யென்
றுகூட்டி (ஆதரிப்பது) என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. ஆழ்வார் தி
ருவாயாற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலேயித்யாதி) இதுக்கு
" பரனடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்" இத்யாதிகளிலேநோ
க்கு. " என்முன்சொல்லும் " என்றும் "தன்னைத்தானேதுதித்து"
என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுகையாலே ஆழ்வார்
சொல்லென்றார்த்தம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, குருகூர்நம்பிவி
ஷயமான 'பா' என்று அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறார். (ஆழ்
வாரித்யாதி) 'பா' என்று சந்தஸ்ஸையுடைத்தான ப்ரபந்தமா
யிதுக்குச்சேர்ந்தரூபமான மநோஹரமான காநமென்றர்த்தமரு
ளிச்செய்கிறார் (பாவோடுஇத்யாதி) (பாடித்திரிவனென்றதுக்கு)
இரண்டுதாத்பர்யம். பாடுகைதிரிகைக்கு ஹேதுவாக்கி தாரகமா
கவும், பாடுகையாலே அப்ரதிஹதஸஞ்சாரமாகவும் அதில்முந்தின
தை சங்காபரிஹாரமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய இத்
யாதி) இரண்டாம்தாத்பர்யம் ("நமன்றமர்" இத்யாதி) நமன்-
யமன்; தமர்-அவனுடையதூதர். நாவலிடுகை-ஜயித்தவர்கள் தோ
ற்றவர்கள் வாசலிலே சென்றறைகூறுகை. உழிதருகை-சஞ்சரிக்
கை. யாத்ரையாக-வ்யாபாரமாக. கதிநிவ்ருத்தியைப்பண்ணவல்
லாருண்டோவென்றதை விவரிக்கிறார் (ப்ராக்தநேத்யாதி) அதுக்
கு-கர்மத்துக்கு..(உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரிதந்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனான்
பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
ளுரியனாயடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரித்ந்தாகிலும்-மீண்டாகிலும். தேவபிரானுடை - நித்யஸூரிநிர்வாஹகனான ஈஶ்வரனுடைய. கரிய-நீலமேகநிபஶ்யாமமாய். கோலம் - சுந்தரமாய். திரு-பிராட்டியோடேகூடியிருக்கிற. உரு-திருமேனியை. நான்-நான். காண்பன்-சாக்ஷாத்கரிப்பன். பெரிய வண் - மஹோதாரராய்க்கொண்டு. குருகூர்நகர் - திருநகரியிலே. நம்பிக்கு - (அவதரித்த) ஆழ்வார்க்கு. ஆளுரியனாய்-உரியவடியனாய். அடியேன்-அடியேன்; பெற்ற-லபிக்கப்பெற்ற. நன்மை-பகவல்லாபம்...*

வ்யாக்யாநம்.

மூன்றும்பாட்டில், "தேவுமற்றறியேன்" என்று-புருஷார்த்தாந்தரங்களோடேகூட பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொள்ளக்கடவீரோ, என்ன; "எனக்கு புருஷார்த்தம்" என்னுமளவாயிற்று காற்கடைக்கொண்டது, "ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்" என்னுமிவ்வழியாலேதேவுமற்றறியிலுமறிவனென்கிறார். சூர்ப்பநகியைப்போலேகிடந்தானை கண்டேறுமதிறே தவிர்த்துக்கொண்டது: "விட்டுசித்தர்தங்கள் தேவரைவல்லபரிசுவருவிப்பரே லதுகாண்டும்" என்றுபெரியாழ்வார் முன்னாகப்பற்றும் ஆண்டாளைப்போலே, ஆழ்வார்முன்னாகப் பற்றும்பற்றுத் தவிர்ந்திலரிறே; ஆழ்வார்முன்னாகவரு முத்தேஶ்யதை தவிர்ந்திலரிறே, "ஐவதஃமொரொஉதஃ" (ஏகஸ்கந்தம்) என்றுகேட்க, "யஜொாயிகதஒாஉதஃ" (தர்மஸ்கந்தம்) என்றாற்போலே, ஆசார்யருசிபரிக்ருஹீதமாய்வருமது ஆதரணீயமிறேயிவர்க்கு. த்ரிபுராதேவியார் "வடகீழ் மூலையில் தத்த்வத்தையும் 'ஆஶ்ரயணீயம்' என்றுடையவ

ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ" என்றாள்: குணமலைப்பாடியுடையரர் காங்கேயர்தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது; பிள்ளையாத்தானங்கே குறைவறுப் புசசமைக்க, அவர் "உமக்குவேண்டுவதென்" என்று கேட்க, இவர் "உம்மைக்கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொ ண்டோம்காணும்" என்ன; "ஆவதென், என்னையறியா தேவருவதோருபகாரமுண்டோ" என்ன, "எங்களா சார்யர்நான்கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே என்றருளிசெய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்குமேற்பட் டதோ ருபகாரமுண்டோநமக்கு" என்றார்; உடையவர் வெள்ளைசாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, அவர்திருவ டிகளிலே சம்பந்தமுடையாரை "பெருமாளைத்திருவடி தொழவேண்டா" என்றுவிலக்க ஆழ்வானை "நீரார், எ னக்குவிரோதிகளோ, நீர்புக்குத்திருவடிதொழலாகாதோ என்ன, "ஆத்மகுணம் மோக்ஷஹேதுவென்றிருந்தோ ம், அதுபந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிக ளில் சம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ" என்றுமீண் டுபோந்தார.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது - மீளுகை. மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது - கடைக்குறையானசொ ல்லாய், திரிதந்தாகிலும் - போனவழியெல்லாம் மீண்டா கிலும். அதாவது - திருவாய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசை களைவிட்டு, ஆழ்வாரைவிட்டு, "அவருகந்தவிஷயம்" எ ன்று ப்ரதமாவதியிலேவந்து. (தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன்) தேவபிரான் - நித்யசூரிக ளுக்குத்தன்னைமுற்றூட்டாக அநுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொ ண்டிருக்கு முபகாரகன். இவர்நின்றநிலைகுலைந்து பகவத்வி ஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யசூரி கள் யாத்ரையாயாயிற்றிருப்பது. தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத்திருவுரு - நித்யசூரிகளுக்குப் படிவிடும்வடிவு, காளமேக நிபஶ்யாமமாய், அழுந்தா ரொருவடிவுகொ ண்டாற்போலேயிறேயிருப்பது ; "கோலமேதாமரைக்க

ண்ணதோ ரஞ்சனநீலமே" என்றுழ்வார் வாய்புலத்தக் கேட்டிருக்கு மவராகையாலே பேசுகிறுர். பரமயோகிகள் யோகங்கைப்புகுந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவைவர்ணிக் குமாபோலே, இவருமிவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறுர்-"கரி யகோலம்" என்று, ஸ்ப்ருஹைபண்ணும்படி ஆழ்வார்வ ர்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன் - சாக்ஷாத்க ரித்தநுபவிக்கிற இவரைவிட்டால், பரமபதநிலயனையாயி ற்று சாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) "தேவுமற்றறியேன்" என்று பகவத்விஷயத்தை சங்யசித்தநான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) மஹோதார ராய்க்கொண்டுதிருநகரியிலேதிருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. சர்வேஶ்வரனுடைய ஔதார்யம் ஜீவியாதகாலத்திலே தன்வாசியறிவித்த ஔதார்யமிறே. குருகூர்நகரென்று - * வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. "பரமபதம்" என்பது, "அயர்வறு மமரர்களதிபதி" என்பதாய் ஆழ் வார் படிமதெல்லாம், இவரும் "திருநகரி" என்றலும், "ஆழ்வார்" என்றுலுமப்படியேயாயிற்று அநுபவிப்பது (நம்பிக்கு) "நானென்றைவிட்டேன்" என்னலாம்படி யோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அதாவது-ஆழ்வா ரை யநுபவிக்கு மநுபவத்திலே பகவத்விஷயமந்தர்ப்பூத மாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரியவ டியார்க்கு "தந்தாமுக்கு" என்றவொரு ப்ரியாப்ரியங்க ளின்றிக்கே ஸ்வாமியுகந்தத்தையேபற்றி, அவன்கைவிட்ட த்தை விட்டிருக்குமதிறே ஸ்வரூபம் (அடியேன்) ஆழ் வாருடைய நீர்மைக்குத்தோற்று "அடியேன்" என்கிறு ர்; "தொண்டரெல்லீரும்வாரீர்" என்னும்நீர்மையிறே. (பெற்றநன்மை) பெற்றபதவல்லரபம். ஆழ்வார்க்குரிய அ டியேனைப்பெற்ற பேறு இதிறேநான். ப்ராப்தாப்ராப்தவி வேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்த நன்மையன்றென்கை.௩

அரும்பதம்.

இப்பாட்டில் "தேவுமற்றறியேன்" என்றும், இப்பாட் டில் "தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன்" என்

றும் சொல்லக்கூடுமோவென்கிறவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக சங்காந்தா பரிஹாரமுகேந ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தேவித்யாதி) பகவத்விஷயத்தையும், தமக்குத்தேஶ்யரான ஆழ்வாருக்குதத்தேஶ்யமான பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொண்டப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பநகேத்யாதி) இத்தால் அத்வாரகமாகப்பற்றுகை யார்த்தஹேதுவென்று கருத்து. ஆழ்வாருகந்தவிஷயமென்று பற்றினப்ரகாரத்துக்கு அஞ்சத்ருஷ்டாந்தங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்தரித்யாதி மீண்டுபோந்தா ரென்னுமளவும்) கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஆழ்வாரித்யாதி) இவருக்கு - மதுரகவிகளுக்கு, குணமிலேப்பாடி-க்ரமவிசேஷம். (காங்கேயன்) என்று ஒருவேளாளனுக்குப் பெயர். எடுத்துவிட்டபோது-சேனையைத்திரட்டிக்கொண்டு போனபோது. (பிள்ளையாத்தான்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர். சமைக்க - அமைக்க. (மண்பெற்றது) - திருமாளிகைலபித்தது ; இவ்வைதிஷயத்தால் ஆசார்யாபிமதனென்றனக்கு மபிமதனென்று தோற்றுகிறது. (காலத்திலே) என்றவநந்தரம் 'அவர்' என்றுசேஷம். (வேண்டாவென்று) என்றவநந்தரம் ' கோயிலிலேக்ரிமிகண்டன் மநுஷ்யர்விலக்க' என்றுகூட்டுவது. (ஆத்மகுணமென்றது ஆரோனுக்கும் விரோதியாகாதபடியானசமமும் தமமுமிவ்விடத்திலாத்மகுணங்களில்ப்ரதாநம்) " சமமும்தமமும் " இத்யாதிவாக்யங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். கீழிரண்டுபாட்டிலும் " என்னப்பன் " என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், நம்பியென்றக்காலாழ்வாரையும்,குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசையென்றவிடத்தில்'திருவாய்மொழியையும் அதில்காநத்தையும் பற்றினக்ரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதித்யாதி) " கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் " என்கையாலே " தேவபிரான் " என்றதுக்கும் தம்மையநுபவிப்பித்தாப்போலே யவர்களை யநுபவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யசூரிகள் இத்யாதி) இவர்மீண்டாராகில் " ஏன்னப்பனில்" என்றகண்ணனையன்றேபற்றுவது, 'தேவபிரான்' என்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்நின்றநிலேஇத்யாதி) (நின்றநிலே என்றது) திருவாய்மொழி யிசையிலே நின்றநிலேயென்றபடி. (அதிலெல்லையானவென்றது) பகவத்விஷயத்தின்மேலெல்லையானபடி, நித்யசூரிகளநுபவிக்கும் வடிவுகரியதிருவுருவா யிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யசூரிகளுக்கு இத்யாதி) (இறே) என்றது ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. இது இருந்தபடி

யென்னென்ன ("கோலமே" இத்யாதி) பகவத்பரவணரன்றி க்கே யிருக்கிறதாம் அவன்றிருமேனியை வர்ணித்துக்காணக் கட வேனென்று ஸ்வார்த்தமாக ப்ரார்த்திப்பானேனென்ன வருளிச் செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலே தேவபி ரானையே காணக்கடவேனென்று பொருளாய் அத்தையருளிச்செ ய்கிறார் (சாக்ஷாதித்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலர்த்த சித் தமாயிருக்க நானென்றத்தால் பலிதம் ("தேவுமற்று" இத் யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி அத்தைவிசே ஷிக்கிறீர் (சர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி) குருகூர்பத வ்யாவ் ருத்யர்த்தம (குருகூரித்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரை யும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுகேந தாத்பர் யம் (பரமபதமித்யாதி) குருகூர்நகரானென்றுதே (நம்பியெ ன்றதுக்கு (தாத்பர்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (நா ன்ஒன்றையித்யாதிவாக்யத்தாலே) உரியனாய் - ஆளாய் என்று விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார் நிலையைக்காட்டுகிறார் (உரியஇத்யாதி) நான்என்றிருக்க 'அடியே ன்' என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி) நன்மை யென்று வித்தராகிறுரென்கிறார் ஆழ்வாருக்கு ஸர்வம்வாக்யம் ஸா வதாரணமென்று (ஆளுரியனாய்ப்பெற்றநன்மையென்று) தாத் பர்யம் - (ப்ராப்தேத்யாதி) ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகமாவது ப கவத்விஷயம் ப்ராப்தம், இதரவிஷயமப்ராப்தம் என்றுவிவேகித் துப் பற்றவில்லை. அப்படியே யாகையாலே பற்றினேனென்ற படி..(௩)

நான்காம்பாட்டு.

நன்மையால்மிக்கநான்மறையாளர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதலி
லன்னையாயத்தனாயென்னையாண்டிடும்
தன்மையான்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால் - அபகாரிகளளவிலும் உபகரித்திருக்கிறநன் மையால். மிக்க - அதிசயித்த. நால் - நாலுவகைப்பட்ட. மறை-

வேதங்களுக்கும். ஆளர்கள் - வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். புன்மையாக - பொல்லாங்காக. கருதுவர் - சிந்திப்பர். ஆதலில் - ஆதலால். அன்னையாய் - மாதாவாய். அத்தனாய் - பிதாவாய். என்னை - அடியேனை. ஆண்டிடும் - நியமித்துப்போருகிற. தன்மையான் - ஸ்வபாவத்தையுடையரான. சடகோபன் - (என்னுடைய) சாட்யத்தைப்போக்கினவர். என்னம்பியே - என்னுடையகுறைவு திரும்படி பூர்ணதையை யுடையவர்..................................*

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், "என்னப்பனில்" என்று - கார்க்கடைக்கொண்ட விஷயத்தை, "ஆழ்வாருகந்தார்" என்றுவிரும்புகைக் கடியென்னென்னில்; என்தண்மையைப்பாராதே யென்னைவிஷயீகரித்தநீர்மையை யநுசந்தித்தால், அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவாதொழிவனோஎன்ன; உம்முடையதண்மையேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்த படியென்னென்ன, அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலித்யாதி) ஆத்மகுணங்களால் ப்ரசுரராய், சம்ஸாரிகளுக் கபாஶ்ரயபூதராயிருப்பாரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாரடைய, "இவனவஸ்து" என்றுகைவிடும்படியன்றோ வென்னுடையஸ்த்திதி யிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்களேகாஶ்ரயஸ்த்தங்களாயிருந்தால், தோஷத்தைவிட்டு குணாம்ஶத்தை ஸ்வீகரிக்கை. அதில் மிகுதியாவது-'குணம்என்று', பேரிட்லாவதொன்றின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால், அது தானே பற்றாசாகக்கைக்கொள்ளுகை. (நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாநுசாஸநம்பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவகாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம்செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று- வேதார்த்ததாத்பர்யம்கைப்படுகை. அதாவது- ஆந்ருஶம்ஸ்யப்ரதாநராகையென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மையென்றொருதர்மமும், அதுக்காஶ்ரயமான தர்மியுமாயிருக்கையன்றிக்

கே, புன்மைதாரெருவடிவுகொண்டதென்றிருப்பூர்க
ள். புன்மையாவது - துக்கமாதல், பொல்லாங்காதல், வி
ஷயாந்தர ப்ராவண்யமாதல், துர்மானமாதல். இதுதான் -
மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகக்கடவது.

(ஆதலிலன்னையாயத்தனு யென்னையாண்டிடுந்தன்
மையான்) அப்புன்மையேஹேதுவாக "இவ்வளவில்நா
மல்லதுரக்ஷகரில்லை" என்றெனக்கு சர்வவிதபந்துவுமா
னவர். "ஸ்ரீநாதோகாநுஸம்வஸிக்ருதெளெதவைஸ்ராணம்ம
தஃ" ([illegible]) என்கிறபடி
யே, "காகத்தோபாதியிவனுக்கும் புறம்பொருபற்றுசில
லை" என்றதுவேஹேதுவாக ஸர்வவிதரக்ஷகரானவர். ப்
ரியமே செய்யக்கடவமாதா செய்யுமதுவும், ஹிதமேசெய்
யக்கடவ பிதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான அடி
மைகொள்ளும்நாயகன் செய்யுமதுவுமசெய்யுமவர். "தா
யாய்த்தந்தையா யறியாதனவறிவித்தவத்தா" என்றுபகவ
த்விஷயத்தில் ஆழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார்விஷ
யத்திலே சொல்லுகிறாரிவர். (தன்மையான்) அக்நிக்கு
ஔஷ்ண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலே
யும் இஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகவுடையவர். அதாகிறது
"இவனுக்குபகரித்தோம்" என்றுதான்நினைத்தல், இவன்
றனக்கு ப்ரத்யுபகாரத்திலிழிய வேண்டியிருத்தல் செய்யா
தொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாட்யத்தைப்போ
க்கினவர். கீழ்மூன்றுபாட்டிலும் "தென்குருகூர்நம்பி"
என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே சடகோபனென்றுதி
றே-ஸ்வதோஷத்தைப்போக்கினபடியாலே. (என்னம்பி)
தாய்செய்வது தமப்பன்செய்யமாட்டான், அவன்செய்வ
திவள்செய்யமாட்டாள், ஆசார்யன் செய்யுமதுஇருவரும்
செய்யமாட்டார்கள், நாயகன் செய்யுமதுஅடியான் செய்ய
மாட்டான், எல்லார்செய்வதும்செய்யவல்ல பூர்த்தியையு
டையவர். (என்னம்பியே) என்னுடையதன்மையாகிற
பாழ்ந்தாறு நிரம்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவ ரென்
னுமித்தனை. இவர்க்குக்கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தங்கள்

சர்வதாசாம்யமல்ல, கர்மௌபாதிகமாகவந்த சம்பந்த மாகையாலும பூர்ணஸ்த்தலமாகையாலும்..............(௪)

அரும்பதம்.

கீழ்ப்பாட்டுக்கு மிப்பாட்டுக்கும் சங்காபரிஹாரரூபேண சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனில்இத்யாதி) (என்னப்பனில்) என்றது "தேவுமற்றறியேன்" என்றதுக்குபலக்ஷணம் (உகந்தார்) என்ற அநந்தரம் 'ஆகிலும்' என்றத்யாஹார்யம், ஆகையாலாழ்வாரு கக்கைவிரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னெனனில்) என்கிறசங்கை உதியாதென்கிறது பரிஹ்ருதம். 'புன்மையாகக்கருதுவராதலில்' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து என்னுடைய நிகர்ஷமேபற்றாசாக அங்கீகரித்தவாழ்வாருடைய சௌலப்யம் அவருகந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுகைக்குஹேதுவென்று பரிஹரிக்கிறார் (என்தண்மையித்யாதி) என்தண்மைபாராதே அதுவேபற்றாசாக என்று கூட்டுவது. (ஒழிவேனோவென்ன) என்றது இப்படி உத்தரமருளிச்செய்யவென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்களென்றாய் அத்தாலே உத்தாரகரென்று பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (ஆத்மகுணங்களித்யாதி) (ஆத்மகுணங்கள்) ஆந்ருசம்ஸ்யாதிகள். புன்மையாகக்கருதுகிற விவர்களில் ஆழ்வாரையுமந்தர்ப்பூதராக்கினால் மேலே 'என்னையாண்டிடும்' என்னக்கூடாமையாலே (ஆழ்வாரையொழிய) என்று சொல்லுகிறார். (அடங்க) க்ருத்ஸ்நம்; நான்மறையாளர்களெல்லாரும். 'நன்மையால்மிக்க' என்றத்தைவிவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) ('பற்றாசாக) ஹேதுவாக. தாத்பர்யார்த்தம் (அதுக்கித்யாதி) (அதுக்கு) பற்றாசாகக்கொள்ளுகைக்கு, சப்தார்த்தகதநமுகேந 'ஆளர்கள்'என்றதுக்குத்தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாலுவகையித்யாதி) (வ்யாஸபதம்) அகண்டமாநவேதத்தை அர்த்தத்தின்படியே சாகாகாண்டாதிரூபேணவிபஜிக்கிற வ்யாஸருடையவதிகாரம். (அவர்களாகிறார்) என்றது-நன்மையால் மிக்கநான்மறையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உக்தார்த்தநிகமநம் (இத்தாலித்யாதி) வேதார்த்ததாத்பர்யததின்படியே யநுஷ்டிக்கவல்லவர்களாயிருக்கை என்றபடி. (ஆந்ருசம்ஸ்யம்)ஸர்வபூதாநுகூலாநுசரணம். புன்மைசப்தார்த்தமான துஃகமாதல் பொல்லாங்காதல் இவ்விடத்துக்குவிவக்ஷிதமன்று, மேல்பாட்டில் துஃகத்தையுபபாதியாமையாலே. பொல்லாங்கு-பாபம். தாத்பர்யார்த்தம் (அப்புன்

மைஇத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாகஹேதுவான புன்மையிவருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிறார் ("தீருமெனா காநு" (ஸ்ரீ[illegible]) இத்யாதி) (அன்னையித்யாதிக்கு) கௌணவ்ருத்தியாலேசப்தார்த்தம் (ப்ரியமேஇத்யாதி) (நாதன்) ஸர்வேஶ்வரன். வ்யாக்யாதாவீடுபடுகிறார் (தாயாயித்யாதி) (தன்மையான்) என்றதைக்கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதங்களிலுங்கூட்டி தாதபர்யம் (அக்நிக்கித்யாதி) இஸஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாகச்சொன்னதால் பலிதம்(அதாகிறதித்யாதி) சாட்யத்தைப்போக்கினது க்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (கீழ்இத்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே) பதாந்தரஞ்சொல்லாதே'நம்பி'என்றதுக்குதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தாம் என்றுதொடங்கிஅஞ்சுவாக்யத்தாலே) (ஆசார்யன்) என்கிறவாக்யத்துக்கு சடகோபன் என்று என் அஜ்ஞாநத்தைப்போக்கினவனென்கையாலே யென்றுகருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு சாம்யஞ்சொன்னார்; அவர்களிலும் ஆதிக்யமாக வர்த்தாந்தரம் (என்னுடையவித்யாதி) (பாழ்ந்தாறு) பழிகுழி; அதாவது, தம்முடையதோஷங்களாகிற வஞ்சகமான பழிகுழியைத்தூற்றுப்புகடுகைக்கீடான க்ருபாதிகுணபூர்த்தியை யுடையவனென்கை. ஆதிக்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் (இவருக்கித்யாதி) 'நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்என்னைபுன்மையாகக்கருதுவராதலில் சடகோபனென்னம்பியே யன்னையாயத்தனாய் என்னையாண்டிடுந்தன்மையான்' என்று அந்வயம். ஆக, காற்கடைக்கொண்ட பகவத்விஷயத்தையும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகரான ஆழ்வாரையிட்டுகவாதொழிவேனோ வென்று கருத்து .(௪)

ஐந்தாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பனாயடியேன்சதிர்த்தேனின்றே.

ப்ரதிபதம்.

முன்னெலாம் - அநாதிகாலமெல்லாம். பிறர் - ஈஶ்வரனுடைய. நன்பொருள்தன்னை - ஸமீசீநமான ஆத்மவஸ்துவை. நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். மடவாரையும்-பாதிவ்ரத்யாதிகளையுடைய பரஸ்த்ரீகளையும். நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். செ - மாற்றுயினுங்கின. பொன்-பொன்னாலேசெய்யப்பட்

ட. மாடம்-மாடங்களையுடைய. திருக்குருகூர்-திருநகரியிலேயிருக்கிற. நம்பிக்கு-பூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. அன்பனாய்-ப்ரீதனாய்; தாஸனாய். அடியேன்-அடியேன். இன்றே-ஆழ்வார்க்கு சேஷமான சமயத்திலே. சதிர்த்தேன்-சதுரனானேன் ....*

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப்புன்மையாகவும் உமக்காழ்வார் சர்வப்ரகாரத்தாலு முபகாரகராகவுஞ்சொன்னீர்; உம்முடையபுன்மையையும், உமக்காழ்வாருபகரித்த நன்மையையுஞ்சொல்லிக்காணீரென்ன, சொல்லுகிறார்.

(நம்பினேனித்யாதி) இதுஎன்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர்நன்பொருள்நம்பினேன்) பிறரென்கிறது - ஸர்வேஶ்வரனை. நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாகையாலே - பிறரென்கிறது; "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" ([illegible]) என்னக்கடவதிறே. பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து; "த்ரவ்யாணி நவ தத்ர ச" ([illegible]) என்று - த்ரவ்யங்களில் ப்ரதாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிஶ்சயித்ததிறே. அத்தையிறேமுன்பு நானபஹரித்தது. நம்புதல் - ஆசைப்படுதல். பரத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அபஹாரமாவது. "வன்கள்வன்" என்றுமாழ்வாரநுசந்தித்ததிறே யிவர்க்குமுதல். "கிந்தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா" ([illegible]) பகவச்சேஷத்வத்தளவில் நில்லாதே, சேஷத்வகாஷ்டையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடீர் நானபஹரித்தது; ததீயசேஷமானவன்றிறே யிவ்வாத்மவஸ்து அநர்ஹமாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தினுடைய ஶ்லாக்யதைக்கும், அபிமாநித்தவனுடைய ஶ்லாக்யதைக்கும்தக்கபடி ப்ராயஶ்சித்தம் கனத்திருக்குமிறே; ப்ராஹ்மணவஸ்துவை யபஹரித்தாற்போலன்

றே சண்டாலன்வஸ்துவை யபஹரித்தல் ; த்ரவ்யங்களி லும் குருலகுபாவத்தாலே ப்ராயஸ்சித்த வைஷம்யமுண் டிறே, விறகு, வைக்கோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றி றேரத்நத்தைக் களவுகாண்டல்; ஆத்மவஸ்து, ஸ்ரீகௌஸ் துபஸ்த்தாநீயமாய், உடையவன் சர்வேஸ்வரனாயிறே யி ருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாரையும்) ஈஸ்வரனுக்கபிமத மானவஸ்துவை யபஹரித்தநான், தேஹாத்மாபிமாநிகள் " என்னது " என்றபிமாநித்தவஸ்துவை யபஹரிக்கச்சொ ல்லவேணுமோ ; ராஜரத்நாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதவா ன், சூத்ரருடையவிறகும் வைக்கோலுமபஹரிக்கஅஞ்சு வேனோ. இத்தால் - ஈஸ்வராபிமதமான வஸ்துவையபஹ ரித்தேன், அங்யருடைய அபிமதவிஷயத்தையு மபஹரித் தேனென்றபடி. மடவாரென்கையாலே - அங்குமநந்யார் ஹங்களை யபஹரித்தேனென்கை. (முன்னெலாம்) இப் படிதேஹாத்மாபிமாநியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்த காலந்தான் ஸாவதியாகப்பெற்றதோ, ஈஸ்வரனைப்போலே ஆ த்மாவும்நித்யன், காலமுமநாதி. அசித்ஸம்பந்தமு மநாதி யாகையாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவேயாத்ரை யென்கை.

உம்முடைய புன்மைகுறைவற்றிருந்தது, ஆழ்வா ருமக்கு நிர்ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன, அத் தைச்சொல்லுகிறார்மேல் (செம்பொன்மாடத்திருக்குரு கூர்நம்பிக்கு) என்னுடையபூர்வவ்ருத்தத்தை யாராயுமத் தனை அபூர்ணரோஆழ்வார், " என்னையுபேக்ஷித்த காலமி வ்வளவு, பாபமிவ்வளவு " என்றுபார்க்கும்படியன்றே ஆ ழ்வாருடையபூர்த்தி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணினேன்நான், விஷயப்ரவணனேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளைநீர்தாம்கிட்டினபடியென்னெ ன்ன ; விஷயங்களுக்கர்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கி ட்டம்பாரத்துத்திரியாநிற்க, அச்செம்பொன்மாடத்தைக் க ளவுகாணப்புக்கேன் ; அங்கேவைத்த மாநிதியைக் கண்ட

கப்பட்டேனென்கிறார். இவர்க்குவைத்தமாநிதி ஆழ்வாரி றே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநகரியுமிவர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமாகையாலே திருநகரியைக்கவிபாடுகிறார் (இ ன்றன்பனும்) இதுக்குமுன் பெனக்கொரு நினைவின்றிக் க்கேயிருக்க, அசிந்திதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ர வணனாகக்கண்டேன். அநாதிகாலமாத்மாபஹாரம்பண் ணியும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலா கையன்றிக்கே, சரண்யப்ரபாவத்தாலே பேற்றுக்குடலா க க்ருஷிபண்ணினாப்போலே பலித்துக்கொண்டு நிற்க க்கண்டேன். "நான்என்னது" என்றிருக்கை தவிர்ந்து இதரவிஷயங்களில் விரக்தராய், பகவச்சேஷத்வத்தளவி ல்நில்லாதே அதினெல்லையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே நின்றாராழ்வார்; இந்தக்ரமாபேக்ஷையன்றிக்கே, முதலடி யிலே நானாழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணனாகப்பெற்றேன் (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தையநுஸந்தித்து "[illegible]" ([illegible]) என்கிறபடியே அதுக்குத்தோற்று (அடியேனென்கிறார்) ஆசார்யர்களைநம்பியென்னக்கற்பித்தாற்போலே, ஆசார்ய ர்க ளழைத்தால் 'அடியேன்" என்கிறதும் ஸ்ரீமதுரகவி கள் வாசனையாலேயாயிற்று (சதிர்த்தேன்) சதிராயுடை யேனானேன். ஈஶ்வரசேஷமானவஸ்துவை "என்னது" என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் மே ற்பட்டசதிர் கேடில்லையிறே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷ யத்தளவிலேநில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படிசதிரை யுடையேனானேன்..................................(ரு)

அரும்பதம்.

"புன்மையாகக்கருதுவர்" என்றுபுன்மையும், "அன்னை யாய்" இத்யாதியால் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லியிருக் க, இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுவா னென்னென்கிறசங்கையை பரிஹ ரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷப்ரஶ்நமுகேந அ வதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (உம்மையித்யாதி) (சொல்லிக்காணீ ர்) என்றதுவிசேஷித்துச்சொல்லிக்காணீரென்றபடி.

ஹார்த்ததாத்பர்யமருளிச்செய்து அந்வயித்து தாத்பர்யம
ருளிச்செய்கிறுர் (பிறர்இத்யாதி) பிறர் என்று ஈஶ்வரனைச்சொல்
லும் (ப்ரகாரத்தையுபபாதிக்கிறுர் “ 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑍍 ” (క్రియాద్)
இத்யாதி. அவ்வருகு-உத்கர்ஷாவதி. இதுக்குஹேது (விஸஜாதியே
தயாதி) ஆத்மாவைச்சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறுர் (பொ
ருளொன்று இத்யாதி) வைசேஷிகமதரீத்யாநன்மையை யுபபாதிக்
கிறுர் (த்ரவ்யாணீத்யாதி) (நம்பினேன்) என்றதுக்குதாத்பர்யம்
(அத்தையித்யாதி) சப்தார்த்தம் (நம்புதலித்யாதி) ஆசை அபஹார
மானபடி யென்னென்ன (பரத்ரவ்யேதயாதி) தம்மை ஆத்மாப
ஹாரியாக அநுஸந்திக்கைக்கடியென்னென்ன (வங்கள்வன் இத்
யாதி) (வன்கள்வன்) என்றது திருவாய்மொழி; கள்வனென்றது
திருமொழி. ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயேந நன்பொருளென்றதில்,
(தன்னை) யென்றதுக்கு தாஞனதன்மையாகதாத்பர்யம் (பகவதி
த்யாதி) (சேஷத்வகாஷ்ட்டையிலேநிற்கிற ஆத்மவஸ்து) என்றத்
தையுபபாதிக்கிறுர் (ததீயேத்யாதி) தச்சேஷத்வம் ததீயசேஷத்
வ வ்யாப்தமாகையாலே ததீயசேஷத்வமில்லாதபோது தச்சேஷ
த்வம் குலைகையில் அந்யார்ஹத்வம் ப்ரஸக்தமாம். அத்தாலே அநந்
யார்ஹத்வமில்லையாமென்றுகருத்து. (பிறர்) என்று ஸ்வாமிவைல
க்ஷண்யம்சொன்னத்தாலும், (நன்று) என்று த்ரவ்யவைலக்ஷண்ய
ம் சொல்லுகையாலும் பலிததோரர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறுர்
(அடஹாரத்தில்வந்தால் இத்யாதி) “ 𑌤𑍃𑌣𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑍇
𑌣 𑌯𑍋𑌦𑍋𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌰𑌤𑍍𑌨𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑍇𑌪𑌿
𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂॥ 𑌕𑌦𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑍋𑌦𑍋
𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃। 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑍇𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌾
𑌨𑍇𑌵 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂॥ 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌤𑍋𑌨𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍇𑌶𑌸𑍍𑌤𑍁
𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌨𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑍇𑌣𑌦𑍋𑌷𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋
𑌪𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ” (తృణకాష్ఠాపహారేణయోదోషఃపరికీర్తితః । స్వర్ణర
త్నాపహారేపి తావానేవభవేత్కథం॥ కదర్యస్యాపహారేణ యోదోషఃపరికీ
ర్తితః। శ్రోత్రియస్యాపహారేపి తావానేవ భవేత్కథం॥ ఆత్మవస్తుయతో
నర్ఘ్యం ఆత్మేశస్తుపరఃపుమాన్।తస్మాదస్యాపహారేణదోషస్స్యాన్నోపవిద్యతే)
என்கிறவிவ்வசனங்க ளிவ்விடத்தி லநுஸந்தேயங்கள். கதர்யன்-
க்ஷுத்ரன். (பிறர்நன்பொருள்) என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து தாத்பர்
யம் (ஈஶ்வரனுக்கு இத்யாதி) ஸ்த்ரீகளென்ருதே மடப்பத்தையி
ட்டு விசேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் (மடவார்இத்யாதி) ஹார்த்த

பிப்ராயம் (இப்படிஇத்யாதி) அநாதியாக வாத்மாபஹாரம் வந்த துக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறர் (ஈஶ்வரஞோபாதி இத்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையஇத்யாதி) நம்பிபததாத்பர்யம் (என்னுடையவித்யாதி) 'மடவாரையும்' என்றதைக்கடாக்ஷித்து (செம்பொன்மாடம்) என்றுவர்ணித்ததுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்பர்யம் (ஆழ்வார்இத்யாதி) வர்ணித்ததுக்குதாத்பர்யாந்தரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளித்யாதி) 'இன்றே' என்றத்தை இங்கேயந்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பனுப்என்றது) (ஒருநினைவின்றிக்கே என்றது) ஆத்மாபஹாரமதிக்ரூரமென்றும் விஷயப்ராவண்யமாகாதென்றும் பகவச்சேஷத்வமுத்தேஶ்யமென்றும் ததீய சேஷத்வம் பரமோத்தேஶ்யமென்றும் இப்படிஹிதசிந்தையின்றிக்கேயென்றபடி. இது 'இன்று' என்றதுக்குதாத்பர்யம். இன்றென்றபதத்தையுட்கொண்டு விவரிக்கிறர் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) 'நம்பி' என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து 'நான' என்னுதே ' அடியேன் ' என்றதுக்குதாத்பர்யம் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) இத்தால் ஓரர்த்தவிசேஷம் ஸூசிதமாயிறறென்கிறர் (ஆசார்யர்களித்யாதி) 'சதிர்' இன்னதென்று வ்யாவர்த்திபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறர் (ஈஶ்வரேத்யாதி)..(ரு)

ஆறும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா
னின்றுதன்புகழேத்தவருளினன்
குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும்-இன்றுமுதல். எழுமையும் - மேலுள்ளகாலமெல்லாம். எம்பிரான்-எனக்குஸ்வாமியானவர். நின்று - அத்யவசாயராகநின்று. தன்-தம்முடைய. புகழ்-கல்யாணகுணங்களை. ஏத்த-ஸ்துதிக்கும்படி. அருளினன்-க்ருபைபண்ணினர். குன்றம்-பர்வதங்களுக்கொத்த. மாடம்-மேடைகளையுடைய. திருக்குருகூர்நம்பி-திருநகரியிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார். என்றும்-எக்காலத்திலும். என்னை-என்னை. இகழ்விலன்-அநாதரிக்கிறிலர். காண்மின்-காணுங்கள்..*

வ்யாக்யாநம்.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போதிங்கே விஷயீகரித்தாலும், நீர்தாமநாதிகாலம் வாசனைபண்ணிப்போந்தவி

ஷயமாகையாலே மறுவலிடிலோவென்ன; அங்ஙன்மறுவ லிடும்படியாயோ ஆழ்வார் ப்ரசாதமென்பக்க விருப்பதென்கிறர். "ஸ-ஜஸீ நாஂஶ்ரீ ஐதாஂமெடிமெஹ டியாஜஹரௌஷா விஜாயதெ" (ஸம்பந்நாம் ச்ரீமதாம்சைதே ஹஸாக்ருஷ்டோபிஜாயதே) என்றும், "ஸஜாயிஜஂமஜலஸ ஜாஸீக" (ஸஜாதிப்ரதிஸ்பந்தீ) என்றும், ப்ரம்மம் ப்ரஸங்கிக்கும் பகவத்க்ருபையளவிலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார்க்ருபையை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயீகரித்தஇன்றுமுதலாக. பகவத்ஸமாச்ரயணம்போலே ஆச்ரயிப்பதொரு காலமும் பலிப்பதொருகாலமுமாயோ ஆழ்வாருடைய விஷயீகாரமிருப்பது; விஷயீகாரதிவசமேதொடங்கி அநுபவகாலமாயன்றேவிருப்பது. (எழுமையும்) எழுஜந்மமென்று பலக்ஷணம் ; மேலுள்ளகாலமெல்லாமென்றபடி. (எம்பிரான்) "பிரான்பெருநிலங்கீண்டவன்" என்றுபகவத்விஷயத்தி லாழ்வார்பேசும்படியை, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வார்விஷயத்திலே பேசுகிறர். (எம்பிரான்) என்ஸ்வாமி. (நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியாலே பகவல்லாபத்தளவு மாழ்வாரையநுபவித்து, பின்பது கிட்டினவாறேயந்திலேதோள் மாறும்படியன்றிக்கேயிருக்கை. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அநுபவத்துக்குள்ளே பகவதநுபவமாம்படியாயன்றே ஆழ்வாருடையபெருமையிருப்பது.. (அருளினன்) நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணினன். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார்பகவத்விஷயத்திற் சொன்னவார்த்தையை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே சொல்லுகிறரிறேயிவர். (குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி யின்னமொரு விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. "குன்றம்போல் மணிமாடநீடுதிருக்குருகூர்" என்றுஆழ்வாருளிச்செய்யுமதிறே யிவர்நெஞ்சிலே வாஸிதமாயிருப்பது, அத்தைச்சொல்லுகிறர். (என்றுமென்னையிகழ்விலன்) என்றுமிகழ்விலன், என்னையிகழ்விலன் - யாவதாத்மபாவிபுறம்பேயொருவிஷயத்திலே

போகவிட்டுக்கொடார். என்தண்மைபாராதே விஷயீகரித்
தவர், என்னைவிஷயாந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ.
தந்திருவடிகளொழியப்புறம்பு புகலற்றிருக்கிற என்னை,
" புறம்பேபோக " என்றாலும்போகலாம்படி யென்கையி
லே யென்னைக்காட்டித்தருவரோ. (காண்மினோ) இதுப்ர
த்யக்ஷிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார்பெருமை நான்
சொல்லிக்கேட்கைமிகையன்றோ......................(௬)

அரும்பதம்.

'என்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மின்' என்றத்தைக்கடா
த்து ஸ்வாநுபவகர்ப்ப பரோபதேசமாதல், பரோபதேசகர்ப்பஸ்
வாநுபவமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்காபரிஹாரமுகேந
வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்இத்யாதி) "சதிர்த்தேனின்றே" என்று
நீர்சந்தோஷித்திருந்தீர், இதுநிலைநிற்கப்புகுகிறதோ விஷயாந்தர
ங்களை யநாதியாக வநுபவித்தவாசனையால் நீர்தானேதிரும்பினு
லோவென்று சங்காஹ்ருதயம். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ஆழ்வா
ர் ப்ரஸாதம் மத்யே நழுவினாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்
"ஶுசீநாம்" (శుచీనాం) இத்யாதி இவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வா
ர்த்தத்திலே நோக்காய் பகவத்விஷயத்திலும் நான்போகாதே யா
வதாத்மபாவிதம்மையேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாகவருளின ஆழ்
வாருடைய க்ருபையை பக்திநிஷ்டரை யோகபங்காதிகளையிட்டு
க்கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோவென்றுகருத்து
பகவத்ப்ரசாதத்திலு மதிசயிதமான ஆழ்வாருடைய ப்ரசாதத்துக்
கு ஏழுஜந்மம் தன்புகழேத்தப்பண்ணினால் என்னால் ஏத்தவாகா
மையாலே அநந்தகாலத்துக்கு முபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜந்ம
மித்யாதி) அருளினபின்பன்றோ 'எம்பிரான்' என்று உபகாராநுஸ
ந்தாநம்பண்ணப்ராப்தம், முன்னேதானே 'எம்பிரான்' என்பானே
னென்கிறசங்கையை உபகாரஸ்ம்ருத்யதிசயத்தாலே சொன்னெ
ன்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரான் இத்யாதி) கீழ்
வாக்யவிவரணம் (உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி) 'தன்புகழ்'
என்பானேன்; அவன்புகழ்; என்னவேண்டாவோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) அநவரதபகவதநுபவபரரா
ன ஆழ்வாரைத்தாமநுபவிக்கும்போது அந்த பகவதநுபவமிதிலே
லபிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்பர்யம். ஹேதுவைச்சொல்
லாமையாலேபலிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி) 'என்னையருளினன்'
என்னுதேகேவலம் 'அருளினன்' என்கையாலே ஆழ்வார் 'எனக்க

ருளினன்' என்றுதவோபாதியருளிச்செய்தானென்கிறர் (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்குமுன்பு தம்மையுளராகநினைத்திராரென்றுகருத்து. நின்றுதன்புகழேத்துகைக்கு ஹேதுவாக (சம்பி) பததாத்பர்யம் (தம்மையும்இத்யாதி) ப்ரகாராந்தரேண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானேனென்ன அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறர் (குன்றம்போல் இத்யாதி) 'என்றும்' என்றத்தையும் 'என்னை' என்றத்தையும் ஸமமாகக்ரியையிலே யர்வயங்காட்டிக்ரமேண விவரிக்கிறர் (என்றும் இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே 'என்னை' என்றதற்கர்த்தாந்தரம் (தன்திருவடிகள்இத்யாதி) 'குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பியானவெம்பிரான் இன்றுதொட்டு எழுமையும்நின்று தன்புகழேத்தவருளிணுகையாலே யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மின்' என்றந்வயம்...(சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளிஞ
னெண்டிசையுமறியவியம்புகே
ஞெண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே.

ப்ரதிபதம்.

என்னை-ஸத்துக்களாலே அநபேக்ஷ்யனுன வென்னை. கண்டு கொண்டு - என்தோஷத்தைப்பாராதே ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு. காரிமாறப்பிரான்-அக்குடியிலேபிறந்து என்னுடையபிறவியெடுத்ததற்குபகாரகர்; [காரிஎன்று அப்பேருடையபிதாவைச்சொல்லுகிறது] பண்டைவல்வினை-அநாதிசித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை. பாற்றி-புகட்டு. அருளிஞன்-அருளிஞன். ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே-ஸ்லாக்யத்தையுடைய தமிழ்ப்ரபந்தத்தையருளிச்செய்து சம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்தைப்போக்கின ஆழ்வாருடையக்ருபையையே. எண்டிசையும்- எட்டுத்திக்கிலுமிருக்கிறவர்கள். அறிய-அறியும்படி. இயம்புகேன்-சொல்லுகிறேன்.........*

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தம்பக்கல்பண்ணின நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தைக்கண்டு, "இவ்விஷயீகாரத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்க, நாட்டாரிழக்கைக்கடியென்" என்றநுஸந்தித்து, இவருடையபெருமையை யறியா

மையாலே யிருக்கிறார்கள்” என்றெல்லாரு மறியும்படி சொல்லக்கடவேனென்கிறார்.

(கண்டுகொண்டு) நான்கிட்டினவளவி லாழ்வார்க்குண்டான திருவுள்ளம் நிதியெடுத்தாற்போலே யிருந்ததென்கிறார். “தம்மைப்பெறுகைக்கெதிர்சூழல்புக்குத்திரிந்தாரிவா” என்றுதோற்றும்படி யிருந்ததென்கிறார். அவருடையக்ருபைக்கு அநுரூபமானபாத்ரமிறேநான். (என்னை) நாட்டாரிற்காட்டி லாழ்வார்க்குண்டான வாசியறியாதவென்னை. தம்முடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்தைப் ரதிபத்திபண்ணவும் கூடமாட்டாதவென்னை யென்றுமாம். (காரிமாறப்பிரான்) ஆழ்வார்தம்பக்கலில் பண்ணினவுபகாரத்தை நினைத்துப்பிரானென்கிறார். காரிமாறப்பிரான் என்கிறவிசேஷணத்தாலே - ஆழ்வார்க்குபகாரகனான ஈஸ்வரன்பக்கல் போகாமைக்காக விசேஷிக்கிறார். “ஸுஹ்ருதம்ஸர்வபூதாநாம்” (సుహృదం సర్వభూతానాం) என்கிறபடியே அவனுடையவுபகாரகத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாயாயிற்றிருப்பது ; அந்தஸாமாந்யத்திற்புகாமைக்காகத் தம்முடைய சுக்ருதத்தை விசேஷிக்கிறார். (பண்டைவல்வினை) அநாதிகாலம் ஸஞ்சிதமாய் விஷயாந்தரப்ராவண்யஹேதுவானபாபம்; சூர்ப்பநகியைப்போலே, வகுத்தவிஷயத்தைப் பற்றுகைக்கு வழியல்லாவழியே யிழிகைக்கீடானபாபம்; “ப்ரதமாவதியான பகவத்விஷயமே புருஷார்த்தம்” என்கிறபுத்திக்கடியானபாபம் ; இவையாயிற்று - பண்டைவல்வினையாவது. வல்வினை - ப்ராயஶ்சித்தசாத்யமுமன்றிக்கே, அநுபவவிநாஶ்யமுமன்றிக்கே யிருக்கை. (பாற்றியருளினான்) “த்விஷந்த:பாபக்ருத்யாம்” (ద్విషన్తః పాపకృత్యాం) என்றும், “சும்மெனாதேகைவிட்டோடித்தூறுகள்சாய்ந்தனவே” என்றும்சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களன்றிக்கே, உருமாய்ந்து போம்படிபண்ணினான். “தன்புகழேத்தவருளினான்” என்கிறபடியே - தம்மையேவாய்ப்புலத்தும்படி பண்ணினார்.

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞ ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறருசியுடையாரெல்லா ருமறியும்படிசொல்லுகிறேன். "தொண்டீரெல்லீரும்வாரீ ர்" என்னும் ஆழ்வாரோட்டைவாசனையாலேசொல்லுகி ருர். அவர், "பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரு ம் வாருங்கோள்" என்கிருர்; இவரும் "ஆழ்வார்பக்கல ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள்" என்கிருர் ஆழ் வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனரு ளையே) *மயர்வறமதிநல மருளினவனுடைய அருள்போல ல்ல, ஆழ்வாருடையஅருள்; அவ்வருளுக்கு மயலானவள விலேபண்ணியருளினஅருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியத மிழ். அழகியதமிழென்றபடி. *பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத் தர் பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அருளுக்குமேலே யிறேயென்னை விஷயீகரித்தஅருள்.....................(எ)

அரும்பதம்.

ஏழ்ப்பாட்டில் "நின்றுதன்புகழேத்தவருளினுன்" என்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷத்தை அநுசந்தித்தவரெல்லார் க்கு முண்டாகவேண்டுமென்று 'எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்' என்கையாலே ததநுகுணமாக சங்கதியருளிச்செய்கிருர் (ஆழ்வா ர்தம்முடைய இத்யாதி)

'கண்டுகொண்டு' என்றதுக்கு காணுததைக்கண்டென்று ம் தேடினதைக்கண்டென்றும்இரண்டுதாத்பர்யம். இவ்விரண்டை யுமடைவே யருளிச்செய்கிருர் (நான்கிட்டின இத்யாதிவாக்யத்வ யத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்னவரு ளிச்செய்கிருர்(அவருடையஇத்யாதி) (அநுத்தமம்)யஸ்மாதுத்தம ந்நாஸ்தி ததநுத்தமமென்று பஹுவ்ரீஹி. தோஷபூயிஷ்டதை யாலே தாமேக்ருபைக்குத்தமமான பாத்ரமென்றபடி. 'அறியவிய ம்புகேன்' என்ற உத்தமனாலே 'என்னை' என்றதுசித்தமன்றே 'எ ன்னை' என்றுசொல்லவேண்டுமோவென்ன இதுக்கு இரண்டுதாத் பர்யமருளிச்செய்கிருர் (நாட்டார்இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) 'காரிமாறன்' என்றுற்போராதோ 'பிரான்' என்னவேண்டுமோ வென்ன (ஆழ்வார்இத்யாதி) 'பிரான்' என்றுற்ருன்போராதோ காரிமாறப்பதந்தானேனென்ன (காரிஇத்யாதி) 'காரி' என்றுஆழ் வார் திருத்தகப்பனர்; 'மாறன்' என்று ஆழ்வார் திருநாமம். ஸ்ரீம

நாகவிகள் சிஷ்ட்டாநுகுணமாக ப்ரசித்தபாதகமாத்ரமாகச்சொ ல்லாதே பின்னையுமுள்ளவற்றையெல்லாங்கூட்டி யருளிச்செய்கி ருர். (அநாதித்யாதிவாக்யசதுஷ்டயத்தாலே) 'பாற்றி' என்றநு நசிப்பித்து என்றர்த்தமாய் அத்தை வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக வரு ளிச்செய்கிருர் "ஜிஷ்ணுஃ" (ஜிஷ்ணுஃ) இத்யாதி. (பாபக்ருத்யா ம்) பாபக்ரியையை; "க்ருதக்ரியாதேவதயோஃ" (க்ருதக்ரியா தேவதயோஃ) என்றிறேநிகண்டு. 'அருளினன்' என்றதுக்கு அ ர்த்தம் (தன்புகழஇத்யாதி) (எண்டிசைஎன்றது) எட்டுத்திக்குகளெ ன்ருய் அதுமஞ்சாக்ரோசந்திபோலே தத்ரதத்யரைச்சொல்லுகி றதென்கிருர் (விசேஷேத்யாதி) ஆழ்வாரை யநுபவிக்கிறவிவர் ப ரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராய் எல்லாரையுமழைக்கிறதேனென்னவ ருளிச்செய்கிருர் (தொண்டர் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே) 'சட கோபனருள்' என்றதுக்குவ்யாவர்த்ய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) வ்யாவ்ருத்திதன்னையுபபாதிக்கிருர். (அவ்வரு ள்இத்யாதி) அயலான-அசலான. 'ஒண்டமிழ்' என்றுவிசேஷிக்கை யாலே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலு ம், 'சடகோபனருள்' என்கையாலும் பண்டைவல்வினைபாற்றியரு ளினவருளைச்சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷணத் தை தர்சிப்பிக்கிருர். (பாலேய் இத்யாதி) 'காரிமாறப்பிரானென் னைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினன் (இந்த) ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்' எ ன்றந்வயம்..(எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
வருளினனவ்வருமறையின்பொரு
ளருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்பாடின
னருள்கண்டீரிவ்வுலகினில்மிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்-சேஷபூதர். இன்புற-ஆநந்தநிர்ப்பரராக. அருள்-க்ருபையை. கொண்டாடும்-கொண்டாடும்படி. அவ்வருமறையின் பொருள்-மறையினந்தவரும்பொருளை. அருளினன்-ப்ரசாதித்தரு ளினன். அருள்கொண்டு - ஈஶ்வரக்ருபையையவலம்பித்து. ஆயிர ம்-ஆயிரம்பாட்டாய். இன் - ரஸ்யமான. தமிழ் - திருவாய்மொழி

யை. பாடினனருள்கண்டீர்-அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடையவருள்கண்டீர். இவ்வுலகினில்-இந்தலோகத்திலே. மிக்கது - மிக்கிருக்கிறது...*

வ்யாக்யாநம்.

எட்டாம்பாட்டில், "எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்" என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய அருள் சிதசிதீஸ்வர தத்த்வத்ரயத்தையும் சபளீகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாடுமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். "அதுவுமவனதின்னருள்" என்றும், "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்" என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, "ஆனைக்கன்றருளையீந்த" என்றும், "நின்னோடுமொக்கவழிபடவருளினாய்" என்றும், "அருள்புரிந்தசிந்தை" என்றும், "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்றும், "அருளாதொழியுமே" என்றும், இப்படிகளாலவ னருளைக்கொண்டாடு மடியவர். இப்படியே பகவத்ப்ரசாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள். பகவத்ப்ரசாதஹேதுவாக ஸ்வகதமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை உபாயமாக ஆதரிக்குமவர்களன்றிக்கே, "கேவலபகவத்ப்ரசாதமே உஜ்ஜீவநஹேது" என்றிருக்குமவர்கள். தந்தாம்பக்கலுள்ள ஆநுகூல்யங்களை ப்ரசாதபலமாக நினைத்திருக்குமதொழிய, ப்ரசாதமாக நினைத்திராதவர்கள். இவரிப்படிநினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களையிறே, "ஆழியானருளே" என்றும், "நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்" என்றுமிறே அவர்கள் பாசுரங்கள். (இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்பரராக. "எண்ணுதனகளெண்ணுநன்முனிவரின்பந்தலைச்சிறப்ப" என்கிறபடியே - சாதநத்திலந்வயமின்றிக்கே பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கும்படியாக. (அருளினனவ்வருமறையின்பொருள்) அவ்வருமறை - ப்ரசித்தமாய்ப் பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது- வேதரஹஸ்யமான உபநிஷத்திறே. அவ்வருமறையின் பொருளையருளினன்- நித்யசத்வஸ்த்தர்க்கல்லது தோன்றாத உப

நிஷ்டார்த்தத்தையு மருளிச்செய்தார். பரமசாத்விகர்க்கு நித்யமான ஐஸ்வர்யமும் - உபநிஷத்ரஹஸ்யமிறே ; " ஸாஹஸ்ரீரத்ரூதாஸதாம்" (ସାହସ୍ରୀରଧ୍ୟୂତାସତାଂ) என்னக்கடவதிறே. அதாவது - " ஸர்வரஸ: " (ସର୍ବରସଃ) என்றும், " ரஸொவைஸ: " (ରସୋ ବୈସଃ) என்றுஞ்சொல்லுகிறவிஷயத்தை தத்ப்ரசாதத்தாலேலபிக்கை. " ஹஷஹ்யோவாநந்தயாதி " (ଏଷ ହ୍ୟେବାନନ୍ଦୟାତି) என்றும்; " தத்விஷ்ணோபரமம்பதம் " (ତଦ୍ବିଷ୍ଣୋଃ ପରମଂ ପଦମ୍) என்றுஞ்சொல்லக் கடவதிறே.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸ்வபுத்தியாலே யருளிச்செய்தாரன்று, " மயர்வறமதிநலமருளினன் " என்கிறபடியே - ப்ரசாதலப்தஜ்ஞாநத்தை முதலாகக்கொண்டு,தத்ப்ரேரிதராய்க் கொண்டாயிற் றருளிச்செய்தது. " என்னாகியேதப்புதலின்றித்தன்கவிதான்சொல்லி " என்கிறபடியே - பிறரோபாதி, கவிபாடுகிறதாமும் விஸ்மிதராம்படி. நிரவத்யமாகவிறே கவிபாடுவித்துக்கொண்டது, (ஆயிரமின்றமிழ்பாடினான்) " வத்வாரிம்ஶத்ஸஹஸ்ராணிஸ்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷி: ". (ଚତ୍ୱାରିଂଶତ୍ସହସ୍ରାଣି ଶ୍ଳୋକାନାମୁକ୍ତବାନୃଷିଃ)என்றாற்போலே ஆயிரமாகவாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராத்மாவுக்கு ஹிதாம்சத்துக்கோரோ பாட்டேயமையும் படியிறேயிருப்பது, (இன்றமிழ்பாடினான்) துரவகாஹமானவர்த்தத்தை " வாசெ்ாமெயேஉஷுரம் " ବାଚୋ ଯୁକ୍ତିପଦଂ ମଧୁରଂ) என்கிறபடியே ரஸகநமாகவும் சர்வாதிகாரமாம்படியாகவும்பாடினார். (பாடினானருள்கண்டீர்) " மயர்வறமதிநலமருளினன் "என்னும்படியான அருளல்ல, அது தன்னையும் விளாக்குலேகொண்டிருக்குமருளிறேஆழ்வாரருள். ஈஸ்வரன் கைவிட்டஆத்மாக்களிலும், அவர்களுடையதுர்க்கதியைக்கண்டு திருத்த வொருப்பட்டபடியாலே இவரருள் ப்ரத்யக்ஷமன்றோவென்கை. (இவ்வுலகினில்மிக்கதே) சிதசிதீஸ்வரதத்வத்ரயத்தையும் கபளீகரித்திருக்கை, " அதனில்பெரியவென்னவா " என்று பகவத்

விஷயத்தில் தமக்குண்டான அபிநிவேசத்தளவும் போரு
மாயிற்றென்னளவிலேக்ருபையும். .... (அ)

அரும்பதம்.

'ஹேதுவென்னென்னில்' என்றது- எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்
கும்படி சொல்லுகைக்குஹேதுவானவருடைய வதிசயமென்னெ
ன்னிலென்றபடி. கபளீகரித்திருக்கையாலே என்றவநந்தரம் 'இய
ம்புகேன்' என்றுசேஷம். அருள் கபளீகரித்திருக்கையாவது - தன
னதிசயத்தாலே தத்த்வத்ரயத்தையும் விஞ்சியிருக்கை. இயலாழ்
வாரும் மற்றவர்களு மருளைக்கொண்டாடினரோவென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (அதுவுமவனதித்யாதி) அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு
ஹேதுவேதென்ன (இப்படி இத்யாதி) இவர்கள்பக்கலாநுகூல்யாதி
களிருக்க பகவத்ப்ரஸாதமே யுஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென்ன
(தந்தாமித்யாதி) 'அருள்கொண்டாடுமடியவர்' ஆழ்வார்களேயாக
வேணுமோவென்ன (இவரித்யாதி) இதுக்குநியாமகமேதென்ன
(ஆழியான் இத்யாதி) பதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தம
ருளிச்செய்கிறார் (எண்ணுதனகள் இத்யாதி) எண்ணுதநகள்-அஸங்
க்யேயகல்யாணகுணங்கள். சாதநாந்தரநிஷேதம்பண்ணுகிறப்ர
பந்தத்தை யநுஸந்திக்கவே யவர்களுக்குண்டான வத்யவஸாயம்
ஸுஸ்திரமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம். 'மறையின்
பொருள்' என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் (நித்யேத்யாதி) 'அருளி
னன்' என்கைக்கு அதனுடைய சீர்மையேதென்ன வருளிச்செய்கி
றார் (பரமேத்யாதி) உபநிஷத்ரஹஸ்யம் சீரியதென்னுமதுக்கு ப்ர
மாணம் (ஸாஹீத்யாதி) 'ஸா' என்றுத்ரயைச்சொன்னாலும் அதுக்
கு ததர்த்தத்வாராவென்று கருத்து. ஸத்த்வநிஷ்டர்க்குத்தோற்
றுகிற அர்த்தமேதென்ன (அதாவது இத்யாதி) உக்தார்த்தேப்ரமா
ணம் (ஏஷஇத்யாதி) பகவத்ஆநந்தஹேதுத்வே நாநந்தயதீதிவ்ய
பதேசாச்சேதி ஸூத்ரார்த்தம். அருமறையின்பொருளையருளினப்ர
காரமேதென்னு மாசங்கையிலே 'அருள்கொண்டு' என்றருளிச்
செய்தானென்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்யபூர்வகமாக பகவ
த்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இவர்தாம் இ
த்யாதி) அவனேப்ரேரித்தானென்ன (என்னுகியே இத்யாதி) அந
ந்தமானவேதார்த்தத்தை சங்க்ரஹித்து ஸஹஸ்ரசங்க்யையாக ப்ர
பந்தீகரித்தாருண்டோவென்ன (சதுர்விம்சதி இத்யாதி) ஸ்ரீராமா
யணத்தோடு ஸமமாக இருபத்துநாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிர
மாகப்பாடுவானென்னென்ன (ஓராத்மாவுக்குஇத்யாதி) "சடகோ
பனருள்" என்றாற்போலே 'பாடினனருள்' என்றதுக்கு ஹார்த்

தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) 'கண்டீர்' என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார். (ஈஶ்வரன் இத்யாதி) "[illegible] [illegible]" ([illegible]) என்கிறவ்யுத்பத்தியை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சிதசிதீஶ்வரோத்யாதி) தம்முடையபக்கல்பண்ணின க்ருபையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார். (அதனில்இத்யாதி) 'அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற வவ்வருமறையினுடைய பொருளையருளினான்; அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினானுடையவருளிவ்வுலகினில்மிக்கதேகண்டீர்' என்றர்வயம்.........(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுணிறுத்தினன்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

ப்ரதிபதம்.

மிக்கவேதியர்-அதிசயித்தமுமுக்ஷுக்களுடைய. வேதத்தின்-வேதத்தினுடைய. உட்பொருள்-குஹ்யமான அர்த்தத்தை. நிற்க-நிற்க. பாடி-ப்ரபத்திவிஷயமாகப்பாடி. என்னெஞ்சுள்-என்மநஸ்ஸிலே. நிறுத்தினன்-சுப்ரதிஷ்டிதமாம்படிபண்ணினார். தக்க-தகுதியான. சீர்-ஜ்ஞாநாதிபூர்த்தியையுடைய. சடகோபனென்னம்பிக்கு-என்னுடையபூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. ஆட்புக்ககாதல்-தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தாலுண்டானகாதல். அடிமை-தாஸ்யதைக்கு. பயனன்றே-ப்ரயோஜநமதுவே.....................................*

வ்யாக்யாநம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஆழ்வாருடைய அருளுலகினில்மிக்கது" என்கைக்கடியென்னென்னில்; என்னுடையதண்மைபாராதே சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப்பாடி, அத்தையெனக் குபகரித்தாரென்கிறார். "நீசனேன் நிறையொன்று மிலேனென்கண் பாசம் வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்றவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஶ்ரேஷ்டமானவேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். "உளன்சுடர்மிகுசு

ருதியுள்" என்றாழ்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா லே, "ப்ராணஶ்ரேஷ்ட" (ப்ராணஶ்ரேஷ்டம்) என்கிறார். அநேகசாகாத்யயநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை. வேதாந்தரஹஸ்யம் -ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வமென்றிறே வைதிகசாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது. (நிற்கப்பாடி) துர்க்ரஹமான இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்பார்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்யவரேலும்" என்றும் "எம்மையாளும்பரமர்" என்றுமருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுணிறுத்தினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங் கூட மேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே யிந்தைஸ்த்திரமாக்கினார். கல்லைத்தொளைத்து அதிலே நீரைநிறுத்துவாரைப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படிபண்ணினார். இதிறே - என்தன்மையைப்பாராதே பென்றிறத்திற்பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரஸ்ம்ருதியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) "சர்வேஶ்வரன்கவிகள்" என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஆழ்வார். "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்றால்சர்வேஶ்வரத்வத்துக்குப்போரும்படி யிருக்குமாபோலே, "சர்வேஶ்வரன்கவிகள்" என்றால்போரும்படியாயிற்றாழ்வாரிருக்கும்படி; "ஏற்றும்பெரும்புகழ் வானவரீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன்" என்றுதாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலேயொரு பௌஷ்கல்யமிறேயிது. என்னைவிஷயீகரிக்கைக்குத் தகுதியான சீலாதிகுணபௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருசி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்தருசியன்றோ அப்போதேதாஸ்யமான ப்ரயோஜநத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத்விஷயத்தில் ருசியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், சரீரவிஶ்லேஷ

ம்பிறந்தால் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்
திலேசென்றால் பெறக்கடவதாயிறேயிருப்பது; அங்ஙனன்
றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி, இச்சரீரத்தோடே யி
ங்கேயாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செய்
யலாம்படி பண்ணும். “ துயரறுசுடரடிதொழுதெழு ” எ
ன்றுமுதலிலே அபிநிவேசித்த ஆழ்வார்க்கு * முனியேநா
ன்முகனுங் கவ்வருகேயிறே பேறாயிற்று ; இவ்விஷயத்தி
ல் ருசிபிறந்தால் அத்தனைவிளம்பியாதென்கிறது. அன்
றேயென்றது - ஆமென்றுமாம்........................(கூ)

அரும்பதம்.

மிக்கதென்னைக்கு என்றது - மிக்கதென்றதிகையென்றபடி.
ஸ்ரீமதுரகவிகள் அங்காதிரத்திநின்றும்ஆழ்வாருடைய திவ்யதேஜ
ஸ்ஸை ஸாக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிகளாகையாலே இவருக்
கொரு தண்மையுமுண்டோவென்ன வ்யாக்யாதாத்ருஷ்டாந்தமு
கேந நைச்யமென்றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேன் இத்யாதி) ‘மிக்க.
என்றதுக்குஸ்ரேஷ்டத்தையும் பஹுத்வமும் என்றிரண்டர்த்தம்’
முந்தினதையருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாணேத்யாதி) ப்ரமாணஸ்ரை
ஷ்ட்யமபௌருஷேயத்வாதிகளாலே. இப்படி விசேஷணமிட்டுச்
சொல்ல வேண்டுமோவென்ன; ஆழ்வார்விசேஷணமிட்டாற்போ
லே யருளிச்செய்தாரென்கிறார் (உளன் இத்யாதி) இரண்டாமர்த்
தம் (அநேகேத்யாதி) வேதார்த்தம் பகவச்சேஷத்வமன்றோ, உள்
பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகையாவதென்னென்ன, அருளிச்
செய்கிறார் (‘வேதாந்தரஹஸ்யம்’ என்றுதொடங்கி ‘ஸ்த்திரமாக்
கிறார்’ என்னுமளவும்) ஆழ்வாரேவிக்கொள்ளத்தாமிங்கே யடிமை
செய்கையாலே தமக்கிங்கே சித்தித்தவடிமை ஆழ்வாருக்கர்ச்சாவ
தாரமேவிக்கொள்ளமாட்டாமையாலே பரமபதத்திலே சித்தித்த
தென்றபடி. வேதாந்தரஹஸ்யம்ப்ரணவத்தில் சதுர்த்த்யர்த்தம். உ
க்தார்த்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (கல்லைத்தொளை
த்தித்யாதி) நிர்விவரமான பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புகுராதபடி
கிழோடே யிவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரக்ருதார்
த்தோப ஸம்ஹாரம்பண்ணுகிறார். (இதிறே இத்யாதி)

‘இதுதொடங்கி என்றது’ இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும்.
தக்கவென்றதுக்கொன்று சொல்லவேண்டுகையாலே சர்வேஶ்வ
ரன் கவி என்றுசொல்லுகைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச்செய்
கிறார் (சர்வேஶ்வரன் இத்யாதி) கண்ணன்தனக்குக்கவியென்றாலே

ற்கும் பெரும்புகழ் என்றுகருதி ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார். (ஏற்கும் இத்யாதி) 'தக்கசீர்' என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லியிருக்க 'நம்பி' என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார். (அதுக்குமேல் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே) 'ஆள்புக்ககாதல்' ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார். (அதஸ்யேத்யாதி) அடிமையை பயனாக-பலமாக. உடைத்தானதென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். (அப்போது இத்யாதி) வ்யாவர்த்யபூர்வகம் விவரணம்பண்ணுகிறார். (பகவதித்யாதி) இத்தை ஸூசிக்கிறார் (துயர்இத்யாதி) முந்தினவர்த்தத்தில் 'அன்றேபடிமைப்பயனை' என்றந்வயம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாக்ரமமந்வயம்............(கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

பயனன்றாகிலும்பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றாகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
குயில்நின்றார்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ப்ரதிபதம்.

பயனன்றாகிலும்-ப்ரயோஜநமில்லாதேயாகிலும். பாங்கலராகிலும்-பாங்கலராகிலும். செயல்-வ்யாபாரத்தை. நன்றாக-அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக. திருத்தி-சிக்ஷித்து. பணிகொள்வான்-பகவத்பாகவதகைங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பிக்கிறார். குயில்-ஆழ்வார்பரிசரத்திலே யிருக்கிறகுயில்களுங்கூட. நின்று-நின்று. ஆர்-திருவாய்மொழியைப்பாடுகிற ஸம்ருத்தியையுடைய. பொழில் - பொழிலாலே. சூழ்-சூழப்பட்ட. குருகூர்-திருநகரிக்கு. நம்பி-நிர்வாஹகரானவரே. உன்றன்-தேவரீருடைய. மொய்-ஶ்லாக்யமான. கழற்கு-திருவடிகளுக்கு. அன்பையே-அன்பையே. முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன்..

வ்யாக்யாநம்.

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தமக் குபகரித்தவுபகாரத்தை யநுசந்தித்தவாறே, தாமிதுக்குமுன்பு ஆழ்வார்விஷயத்தில் நின்றநிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகத்தோற்றுகையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப்பேசுகிறார். ஆசார்யன்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோவென்னில்; "[illegible]

கூயதுடீந" (க்ருதாஞ்ஜலிப்ருதிஸ்ஸர்வே...) என்று- பஞ்சாசத்கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியும் ஸத்ருஸமல்லவென்றிறே சாஸ்த்ரம். அவனிவனுக் குபகரித்தது சர்வாதிகமா யிருப்பதொரு மிதுநத்தையானால், அப்படியே யிருப்பதொரு மிதுநத்தையுபகரித்தாலிறே இவன் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிறைவது; ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத்திலெல்லாம் செய்தாலும், அவன்பண்ணினவுபகாரத்தைப்பார்த்தால் "ஒன்றும்செய்திலன்நான்" என்று முகக்குறைவாளனாய்ப் போருமித்தனை.

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலேயொருவனுக் குபகரிப்பது ஒருப்ரயோஜநத்தைப்பற்றியிறே, அங்ஙனன்றிக்கே ஒரு ப்ரயோஜநமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும். (பாங்கலராகிலும்) ப்ரயோஜநமில்லாவிட்டால், சொல்லுகிறபோது ஹிதங்கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கலாமிறே; அங்ஙன்பாங்கின்றிக்கே யிருந்தார்களேயாகிலும். இப்படியிருக்குமவர்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; இவர்களநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையிறே; இப்படியுபதேசிப்பாருண்டோவென்னில்; ராவணனுடைய துர்க்கதியைக் கண்டு "மித்ரமௌபயிகங்கர்த்தும்" (...) என்றுஅவனுக்கு ஹிதஞ்சொன்னாளிறேபிராட்டி ; ஒருவன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்துக்கொண்டகத்துக்குள்ளேகிடக்க, அகம்நெருப்புப்பட்டுவேகாநின்றால் கண்டுநின்றாரவிக்கும்போது, தங்களுக்கொரு ப்ரயோஜநத்தைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவனபேக்ஷித்ததுக்காக வாதலன்றிறேயவிப்பது ; இப்படியாயிற்றாழ்வார்படியும். (செயல்நன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லையேயாகிலும், எதிர்த்தலைபாங்கன்றியே யொழிந்தால் அவனுஜ்ஜீவிக்கும்படி யென்னென்னில்; தன்னுடையசெயலாலேயெல்லாம்நன்றாம்படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றாம்படி யென்னவுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) "தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத்திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல" என்று- "ப்ராப்யரும் ப்ராபகருந்தானே" என்றத்யவசி

த்திருக்குமவர்களுடைய விரோதியைப்போக்கி அடிமை
கொள்ளுமவனென்றதிறே சர்வேச்வரனை; அங்ஙனன்றி
க்கே, இவையொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களையும் தி
ருத்திப்பணிகொள்ளுமவரிறே ஆழ்வார். பணிகொள்வா
ன் - "குருகூர்நம்பி" என்றந்வயம்.

குயில்நின்றார் பொழில்சூழ் என்றவிடம் திருத்திப்
பணிகொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இவரொருகால
த்திலே ஆற்றாமையாலே "காணவாராய்" என்றுகூப்பி
டுவதுமொருபாசுரமுண்டு; "யாவர்நிகரகல்வானத்தே"
என்றுகளித்துச்சொல்லுவதுமொருபாசுரமுண்டு; இவர்
பாசுரத்தைக்கேட்ட குயில்களும் செவிபொத்து அத்தா
லே யிப்பாசுரத்தையேசொல்லும்; ஆக இரண்டுபாசுரத்து
க்கும் குயில்களாயிற்றுப் பயிற்றுவன. (குருகூர்நம்பி)
"ஊரும்நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல்" என்றுசேதநரு
டைய வளவன்றிக்கே, திர்யக்குகளளவு மேறும்படியாயிற்
று ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. (முயல்கின்றேனுன்ற
ன்மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ச்லாக்யமானதி
ருவடிகளுக்கன்பையே முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்
றேன். செய்கிறவடிமையால் பர்யாப்திபிறவாமையாலே,
'திருவடிகளிலே யெனக்கபிநிவேசம்வேணும்" என்றர்த்
திக்கிறாரிறே. "என்னைத்தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செ
ய்கேன்" என்றாழ்வார்தாம்அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்
போலே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணா
மையாலே தடுமாறுகிறார்............................(௧௦)

அரும்பதம்.

"ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே" என்று தாமநுகூல
ராய் கைங்கர்யங்களைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்க, 'பயனன்றாகிலும்
பாங்கலராகிலும்' என்றநுஸந்திக்கக்கூடுமோவென்கிற சங்கையி
லே அதுதன்னெஞ்சிற்படாமையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்று
அவதாரிகை. (ஆழ்வார் இத்யாதி) தமக்கு - மதுரகவிகளுக்கு. உப
காரத்தை என்றது - 'என்னெஞ்சுள்நிறுத்தினான்' என்றத்தைக்க
டாக்ஷித்து 'இதுக்குமுன்பு' என்றது - 'பயனன்றாகிலும்' இத்யாத்
யநுஸந்தானத்துக்கு முன்பென்றபடி. 'அவன்பண்ணின உபகார

ம்' என்றது-தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணின உப காரமென்றபடி முதலடியிட்டதாகத்தோற்றுமைக்கு ஹேது தாம் பண்ணின அநுகூலாசரணம் சத்ருஸமல்லாமையாலே யத்தைப்ப ண்ணக்கூடாதென்று கருத்து. ப்ரத்யுபகாரம் - ஸத்ருஸோபகாரம் ப்ரத்யுபகாரமில்லாமைக்கு சாஸ்த்ரங்காட்டினவநந்தரம் உபபத தியுங்காட்டுகிறுர் (அவனிவனுக்கித்யாதி) ஆர்க்கதிகண்டுபதேசிக் கைக்குபபத்தியுங்காட்டுகிருர் (ஒருவன் இத்யாதி) ஆகம்-க்ருஹம். சங்காசமாதான பூர்வகமெடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு தாத்பர்யம் (ஏன க்கு இதயாதி) ஸ்வப்ரயோஜநமில்லாதேபோனுலும் அவன் ப்ர யோஜநமானுலும் சித்திக்கவேண்டாவோவென்று சங்கைக்குக்க ருத்து. 'செயல்நன்றாக' என்றது சாமாந்யமாகவிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று இழுருளிச்செய்து இவன்செய லைநன்றாகப்பண்ணியென்றர்த்தாந்தரம் (இவன்இத்யாதி) திருத் தியென்றதுக்குத் திருந்தாதவரையும் திருத்தியென்றாய் வ்யாவர்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் "தீர்த்த" இத்யாதிவாக் யத்வயத்தாலே (இவையொன்றுமின்றிக்கேஎன்றது) ப்ராப்யமவ னே என்றும் ப்ராபகமவனே என்றும் சொல்லுகிற அத்யவசாயங் களின்றிக்கே எனறபடி. 'கொள்வான்' என்றது கொள்ளுகைக்கா கவென்று போராமைக்காக அநவயங்காட்டுகிருர் (பணிகொள்வா ன் இத்யாதி) செவியொத்து அத்தாலே-செவியாலே. பயிற்றுகை - அப்யசித்துச்சொல்லுகை. 'நம்பி' பததாத்பர்யம் (ஊரும்இத்யா தி) 'மொய்' ஶ்லாக்யதை. 'கழற்கு' என்றது சம்பந்தசாமாந்யஷ ஷ்ட்டியாய் விஷய விஷயீபாவனேயிட்டு தாத்பர்யம் (செய்கிறஇத் யாதி)முன்பே அபிநிவேசமுண்டாயிருந்தஇவர் புநஃ அத்தை பரார் த்திப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (என்னேயித்யாதி) (கo)

பதினென்ரும்பாட்டு.

அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கட்கெலா
மன்பன்தெனகுருகூர்நகர்நம்பிக்
கன்பனுய்மதுரகவிசொன்னசொல்
நமபுவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

அன்பன்-ஈஶ்வரன் வாத்ஸல்யத்தையே நிருபகமாகவுடை யவன். தன்னே-தம்மை. அடைந்தவர்கட்கெலாம்- ஆஶ்ரயித்தவெ ல்லார்பக்கலிலும். அன்பன்-வாத்ஸல்யத்தையுடையரான. தென் - ஸ்ப்ருஹணீயமான. குருகூர்நகர்-திருநகரிக்கு. நம்பிக்கு - நிர்வா

ஹநகரான ஆழ்வாருக்கு. அன்பனாய் - தாசபூதராய். மதுரகவி-ஸ்ரீமதுரகவிகள். சொன்ன-அருளிச்செய்த. சொல்-பாசுரங்களை. நம்புவார்-தஞ்சமாகநினைத்திருக்குமவர்களுக்கு. பதி-வ்யவஸ்தவ்ய தேசம். வைகுந்தம்-பரமபதமாக. காண்மின்-காணுங்கள்......*

வ்யாக்யாநம்.

நிகமத்தில், இப்ப்ரபந்தத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்காவாசபூமி பரமபதமென்கிறார்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தையே நிரூபகமாகவுடையவனாயிற்றீஸ்வரன் இன்னானுக்கன்பன் என்றுவிசேஷியாமையாலே. " ஸிவ-ஞாணஊவிவக்ஷு " ([illegible]) என்கிறபடியே - சர்வவிஷயமாயிற்று அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது அதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; "ஸ[illegible] ஷா[illegible] " ([illegible]) என்றும், " [illegible] " ([illegible]) என்றும் - ஜநகத்வப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தம் சர்வசாதாரணமா யிருக்கையாலே வாத்ஸல்யமும் பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவர் கட்கெலாமன்பன்தென்குருகூர்நம்பி)ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது ; " பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் - அவரெம்மையாளும்பரமர் " என்கிறபடியே - பகவத்ஸம்பந்த நிபந்தநமாயிறேயிருப்பது. தம்மைப்போலே " அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன் " என்பாரெல்லாரையுந்தமக்கு நாதராகவாயிற்று நினைத்திருப்பது. (தென்குருகூர்நகர்நம்பி) " அடியாரடியார்தம்மடியார் " என்று - தத்ஸம்பந்திகளளவும் பண்ணினப்ரேமத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர். (நம்பிக்கன்பனாய்) பகவத்விஷயத்தை

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய், தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும்; அங்ஙன்தானுகந்ததன்றிக்கே "ஈஶ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம்" என்றிருக்கில் பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும்; "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதம்" (జ్ఞానీత్వాత్మైవ మే మతం) "மமப்ராணாஹிபாண்டவா:" (మమప్రాణాహిపాణ్డవాః) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகவிறே நினைத்திருப்பது; ஈஶ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷார்த்தமென்றிருக்கிலாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும்; "ஆசார்யவான் என்றுயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது; ப்ரதமத்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஶ்ரயணவேளையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையிலும் சாத்யவிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஶ்யனாயிறே யிருப்பது. மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத்தாம்சொன்ன பாசுரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேமதுரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இனிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஶ்யரானால், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவதென்னில்; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்றபிரானையும், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும்; அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம்; "அடியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ" என்றும், "வானவர்

நாடு" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள நாடுதாசர் "'நம்புவார்பதிவைகுந்தம்' என்று-அவர்களிருந்த தேசங்காண்பரமபதம்" என்றுசொல்லுவர்; "உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரெல்லாம்" என்னக்கடவதிறே; "'கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்பு சம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத்தள்ளி யொருபோகியாயிற்றுக்காண்' என்றுபெற்றிபணித்தார்" என்றுபிள்ளை யருளிச்செய்வர்..............................(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் 'நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்' என்றதை திக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்யாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாநுரூபமாக வாத்ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறுர் (வாத்ஸல்யத்தைஇத்யாதி) அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு 'அன்பன்' என்றதுபக்தன் என்றபடி. 'நம்பி' பததாத்பர்யம் (அடியாரித்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றுமல் ஆழ்வார்விஷயந்திலன்பராவானென்னென்ன 'அன்பன்' 'தன்னையடைந்தவர்கட்கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன்' என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து இவர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறுர். (தனக்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுபகாரத்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறுர். (ப்ரதமத்தில் இத்யாதி) 'சொல்நம்புவார்' என்னுதே 'சொன்ன' என்கையாலே பலிதம் (இனி தாய் இத்யாதி) (இருபுரியாவது) ஒருவன்முறைக்கு எதிர்முறைக்குக்கு விபரீதமாயிருக்கை. இங்கே தானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறுர் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி) (பெற்றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அர்ந்தவிபூதியிலநுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார். அங்குத்தையிலநுபவம் இங்

சேகிட்டுகைகயாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்கி னா; ஆசையாலேயொரு போகியாயிறறென்றபடி............(சக)

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார்.

நுசரான ஆழ்வாருக்கு. அன்பனாய் - தாசபூதராய், மதுரகவி-ஸ்ரீமதுரகவிகள், சொன்ன-அருளிச்செய்த, சொல்-பாசுரங்களை, நம்புவார்-தஞ்சமாகநினைத்திருக்குமவர்களுக்கு, பதி-வ்யஸ்தவ்ய தேசம், வைகுந்தம்-பரமபதமாக, காண்மின்-காணுங்கள்.......*

வ்யாக்யாநம்.

நிகமத்தில், இப்ப்ரபந்தத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்காவாசபூமி பரமபதமென்கிறார்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தையே நிரூபகமாகவுடையவனாயிற்றீஸ்வரன் இன்னானுக்கன்பன் என்றுவிசேஷியாமையாலே. "ஶிவ-ஞாணாஉவிவகு ௰" (ఠఫ్ా...) என்கிறபடியே - சர்வவிஷயமாயிற்று அவனுடைய வாத்ஸல்யமிருப்பது, அதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; "ஸஹெ ஷுகெஉவெ௯ாகா..." (...) என்றும், "ஜெவாநா..." (...) என்னும் - ஜநகத்வப்ரயுக்தமான சம்பந்தம் சர்வசாதாரணமா யிருக்கையாலே வாத்ஸல்யமும் பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவர் கட்கெலாமன்பன்தென்குருகூர்நம்பி) ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன் பொதுவாயன்றேயிருப்பது; "பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலும் - அவரெம்மையாளும்பரமர்" என்கிறபடியே - பகவத்ஸம்பந்த நிபந்தநமாயிறேயிருப்பது. தம்மைப்போலே "அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன்" என்பாரெல்லாரையுந்தமக்கு நாதராகவாயிற்று நினைத்திருப்பது. (தென்குருகூர்நகர்நம்பி) "அடியாரடியார்தம்மடியார்" என்று - தத்ஸம்பந்திகளளவும் பண்ணினப்ரேமத்தாலே பூர்ணராயிருப்பர். (நம்பிக்கன்பனாய்) பகவத்விஷயத்தை

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய், தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றவமையும்; அங்ஙன்றாநுகந்ததன்றிக்கே "ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம்" என்றிருக்கில பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும்; "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமே மதம்" (𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌂) "மமப்ராணாஹிபாண்டவா:" (𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌹𑌿 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌃) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகவிறே நினைத்திருப்பது; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷார்த்தமென்றிருக்கிலாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும்; "ஆசார்யவான் என்றுயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது; ப்ரதமத்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஸ்ரயணவேளையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையிலும் சாத்யவிருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிறே யிருப்பது. மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத்தாம்சொன்ன பாசுரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேமதுரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இனிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஸ்யரானால், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவதென்னில்; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்றபிரானையும், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும்; அங்ஙன்றிக்கே ஆழ்வாராணையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம்; "அடியார்நிலாகின்றவைகுந்தமோ" என்றும், "வானவர்

நாடு" என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள
நாடுதாசர் "'நம்புவார்பதிவைகுந்தம்' என்று-அவர்களி
ருந்த தேசங்காண்பரமபதம்" என்றுசொல்லுவர்; "உ
ரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரெல்லாம்" என்
னக்கடவதிறே; "'கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்புச
ம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத்தள்ளி யொருபோ
கியாயிற்றுக்காண்' என்றுபெற்றிபணித்தார்" என்றுபிள்
ளை யருளிச்செய்வர்..................................(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் 'நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின்' என்றத்
தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இத்யாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாநுரூபமாக வாத்
ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇத்யாதி) அன்
பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு 'அன்ப
ன்' என்றதுபக்தன் என்றபடி. 'நம்பி' பததாத்பர்யம் (அடியாரி
த்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றுமல் ஆழ்வார்விஷயத்
திலன்பராவாரென்னென்ன 'அன்பன்' 'தன்னையுடைந்தவர்கட்
கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன்' என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து இ
வர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தன
க்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுபகார
த்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (ப்ரதமத்தில் இத்யாதி) 'சொ
ல்நம்புவார்' என்றதே 'சொன்ன' என்கையாலே பலிதம் (இனி
தாய் இத்யாதி) (இருபுரியாவது) ஒருவன்முறைக்கு எதிர்முறைக்கு
க்கு விபரீதமாயிருக்கை. இங்கே தானே பரமபதம் என்றதுக்கு
ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி) (பெற்
றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூ
தியிலநுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார், அங்குத்தையிலநுபவம் இங்

கேட்டுகையாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்
ளுர்; ஆசையாலேயொரு போகியாயிற்றென்றபடி............(சக

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார்.

